

PÍSECKÝ PITAVAL

LADISLAV BERAN

ILUSTRACE FRANTIŠEK DOUBEK

Jako vánoční počtení nabízíme ukázky z knížek píseckého patriota, expolicisty a autora Ladislava Berana „Velký pitaval z malého města.“

Pitaval se už dočkal třetího pokračování a právě

„trojku“ L. Beran slavnostně pokřtil v prosinci 2009.

Doslova dvorním ilustrátorem mu byl a je výtvarník František Doubek.

TANEC SMRTI

Už druhý den jsem se necítil nijak valně. Zřejmě se na mě znovu valila angína, kterou jsem před necelým měsícem skoro týden bombardoval vitamíny a zahnal jsem ji na ústup až několika platy neoanginu. Zbytek krátké dovolené jsem trávil na chalupě na Medenici u Protivína, kde jsem to v tomhle čase, kdy začaly na zahradě červnat jeřabiny a mohly už se trhat červené šťavnaté ringle, miloval. Krátce před devátou hodinou se v hale ozvalo cinknutí faxu. Vylézala z něho zpráva dlouhá jako punčocha. Moje šéfová měla prazvláštní smysl pro humor a už po několikáté se jí podařilo mi takhle zkazit dovolenou. Obsah faxové zprávy jsem četl, jak se říká, letem světem.

„Michale Moudrý, nemám moc času na vysvětlování, protože za hodinu odlétám na tři dny do Polska. Ozve se Vám, nebo za Vámi přijede přímo na chalupu, jedna potrhá doktorka z Prahy. Pozor! Je to sexbomba. Není to žádná vykopávka, byť je to archeoložka. A teď to hlavní. Ty její rodinné problémy bychom měli snad společně zvládnout. Je to dobrá známá jedné naší společné známé, takže buďte na ni hodný...“ a tak dále a tak dále. To familiérní páčko, které bylo na konci faxu, mě silně znervózňovalo. Jednak ho moje šéfová vůči mé osobě užívala velice zřídkka, navíc nenadálá návštěva severních sousedů nevěstila nic dobrého. Přímo mě lekala. Do Varšavy totiž moje chlebodárně nejedzdila služebně, ale za jedním mladým chirurgem, sexuálním loudilem, který moji lékařku práv neustále lákal k sobě do Polska. Zkrátka, z těch polských vejtleů mohla

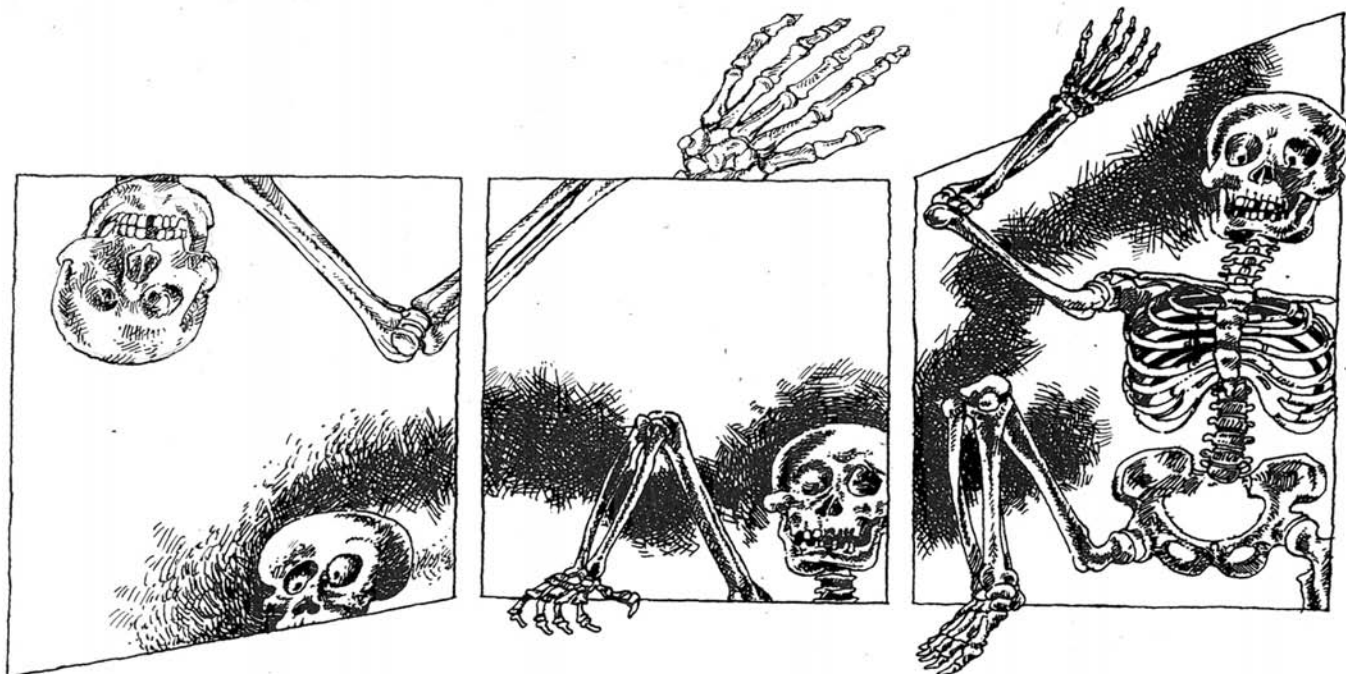
být i svatba. A protože je o mně známo, že jsem od narození pechfögl, mohl jsem být tím pádem taky bez místa. Nicméně strčil jsem si pár včerejších rohlíků do mikrovlnky a posnídal jsem vajíčka na špek. Vajíček bylo pět a špekem jsem taky nešetřil. Obojí bylo domácí a moc mi chutnalo, přestože každé polknutí mi činilo značné potíže a chvilčkama jsem měl pocit, že polykám pěkně ostré žiletky.

Kolem poledního zastavilo před chalupou auto. Čekal jsem napucovanéj drahej bourák, ale místo toho jsem objevil za vraty obouchanýho modrýho žigulíka. Byl pěkně zadělaný od bláta a šel jen na tři válce. Vyskočila z něho obrýlená peroxidová blondýna a zmateně začala pobíhat kolem zavřených vrátek do zahrady. Když do nich začala po chvilce dokonce lehce kopat, došlo mi, že zřejmě jde o avízovanou faxovou návštěvu. Mimo chodem, ta dáma z faxu mi na svá léta připadala dost sešle. Vytahané lacláče ze zeleného manšestru, zastrčené v bílých gumovkách, a příliš volné černé triko z ní rozhodně nedělaly žádnou dámu a už vůbec ne ohlášenou sexbombu.

„Jsem tu dobře u dvou Michalů na kavalírhausu?“ ozvalo se vtom ječivě od vrat.

„Jste dobře u Michalů i u Moudrejch. Vy jste se ve Žďáru u Jednoty určitě potkala se starou Mráčkovou, ta týhle chalupě totiž jinak neřekne,“ odpověděl jsem ženě a šel jsem jí otevřít.

„Jestli to byla Mráčková vám nepovím. Vím jen, že ta dobrá žena měla andělsky modré oči a táhlo z ní pivo. Byla dost hovorná a měla asi takovýhle...“

„Zadek jak fiat punto, ne?“ naznačil jsem rukama a paní doktorka mi ty ruce jemně roztáhla o dobrých třicet centimetrů.

„Asi tak, asi tak by to mohlo být,“ vypadlo z ní. „Byl to takový pravý nefalšovaný český prdeláč. Promiňte, jsem nemožná, ale mám ráda lidi, kteří mi umějí nahrát,“ dala mi ruce opět k sobě a vybrala si moji pravici.

Tak jsem se seznámil s odborníci přes neolit, doktorkou Kamilou Bauerovou, která marně slunečními brýlemi a make-upem zakrývala slušný monokl na pravém oku. Kdybych tuhle ženu potkal někde ve vsi, patrně bych v ní žádnou doktorku archeologie nehledal. A to nejen kvůli těm zeleným ušmudlaným manšestrákům. Paní doktorku zrazovaly její ruce. Byly až příliš viditelně upracované. Jejich stisk byl skoro až chlapsky pevný a docela slušně bolel.

„To jste sebou hodila. Před chvilkou jsem vás tahal z faxu. Jedete rovnou z Prahy?“ čistil jsem hbitě paní doktorce cestu k chalupě od žulových kostek, neboť jsem se po dlouhém rozhodování dal konečně do dláždění chodníku.

„Kdepak Praha, jedu přímo z maringotky, z Konopiště. Poslechněte, vám to břicho fakt nevadí? Při ničem?“ překvapila mě Bauerová otázkou a mně došlo, že v tom nahrávání ta dáma ještě neskončila.

„No, když jste tak zvědavá a chcete to vědět, tak nevadí. A při ničem. Sneseťe jedno moudro od Moudrýho? Chlap je dospělej tehdy, když z obou stran zarazí růst a uprostřed zesílí!“

„Aha, mužská logika. A ženský se můžou dietama utrápit, co? A propos, nevypadlo tohle moudro náhodou z Menšíka? Bylo by mu to podobný.“

„Dost možný, někde už jsem to slyšel,“ přiznal jsem barvu a vedl jsem doktorku Bauerovou jakýmsi slalomem mezi rozházenými kostkami přímo do chalupy. Bauerová opatrně nakročila do dveří, ale pak se vrátila před chalupu.

„Moment, mohu se na chvilku pokochat selským barokem? Pěkná chalupa. Až na ty okna. To vy?“

„Proboha ne! Já ji nedávno koupil. Já ji naopak zachraňuju,“ snažil jsem se předejít nejhoršímu.

„Tak to tady moc nezmršte. Ty okna stačí. A to jsem to ještě neviděla uvnitř. Jinak to stavení mi ale připadá velice přívětivé. Ale dost možná, že je to i jeho majitelem,“ nepřestala doktorka Bauerová s nahráváním a bylo na mně, abych to vrátil.

„V tom případě dovolte menší exkurz,“ snažil jsem se preventivně předejít dalšímu vyptávání a nasměroval jsem klientku naší advokátní kanceláře z předsíně přímo do haly. „Stavba jako taková je dosti stará a zchátralá. Některý trámy na půdě, to

je vyložené perník. Ale tohle hodnocení bych nechal spíš na vás. Jinak obývá, leštěný ořech, třicátá léta, pro která mám slabost. Kuchyně přímo jedna velká secese,“ ukázal jsem do dveří napravo a vzápětí jsem pootevřel dveře do ložnice. „Ložnice je moje velká pýcha. Letiště samovýroba, borovice s modřínem. Přelom osmdesátých a devadesátých let tohoto století, jedna moje známá z Rokycan tady tomu říká malá Ruzyně,“ zavřel jsem okamžitě dveře a pokračoval jsem po schodech do podkroví. „Jediná starožitnost, která má v tomhle domě opravdu nějakou historickou vypovídající hodnotu, je tahle černá hyalitová váza se třemi vzdechy Alžběty Fautorové z Ražic. Říká se tomu, tuším, relikvie, nemám pravdu?“

„Cyniku,“ ozvalo se mi málem u ucha, „co vám ta „svatá“ žena udělala?“

„Abych to hodně vypointoval, paní Běta mě zbavila panictví. Usnadnila mi prožít pubertu masturbace a erotických traumat. Bylo to o prázdninách a mně bylo něco málo přes patnáct, jí už celkem dost přes třicet. Vedla naši domácnost.“

„Myslíte, že už bychom si mohli konečně někam sednout?“ zvažněla Bauerová a ukázala na kožené křeslo na galerii. Tím taky exkurze skončila. Neprotestoval jsem. Paní doktorka si zapálila spartu a upřeně se na mě podívala.

„Nebudu, milý Watstone, nijak zakrývat, že jsem na tu vaši advokátní kancelář dostala slušný reference. Posílá mě za vámi moje gynekoložka doktorka...“

„Kardinál Richelieu!“ ujelo mi nechtěně a Bauerové ta invectiva zřejmě došla.

„Ano, ta dáma v červeném, která po každém vyšetření stále říká – jo, zlatý princy – má nejen silnou klientelu, ale stále nevypadá nejhůř. Ale kvůli tomu tu nejsem. A propos, Michale, můžu vám tak říkat? Znáte Tanec smrti?“

„Budu jen rád. Raději slyším na Michala, než na toho vašeho Watsona. Tanec smrti? Přijde na to, jak který. Nebudete mi věřit, ale tahle nekonfekční figura ještě před deseti lety ovládala fantasticky twist a ženský se o mě na parketu praly...“ nedorěkl jsem větu, když mi Bauerová skočila do řeči.

„Ještě řekněte, že některý dokonce thaly oddací listy. To už jsem taky někde slyšela. Tak znáte Tanec smrti?“ trvala doktorka na svém a tak jsem šel s pravdou ven.

„Při mé figuře, tlaku sto osmdesát na sto deset a artróze v pravém koleni to bude asi valčík.“

„Hm, tak toho jsem bála. Asi jsem se zřejmě špatně vyjádřila. V tomhle případě se jedná přímo o Dance macabre, tanec kostlivců. Je to triptych obrazů z přelomu sedmnáctého a osm-

náctého století. Smrtky usilují o životy oráče u pluhu, hudebníka a povozníka. K tomuhle motivu se rádi vraceli jak němečtí, tak holanští mistři,“ zahalila mě doktorka opět do oblaku kouře a já jsem tomu byl v tom okamžiku docela rád, neboť jsem se cítil pěkně trapně.

„Tak to neznám,“ přiznal jsem skromně a docela jsem se styděl. „A vy snad vlastněte originál?“ došlo mi se značným zpožděním, ale Bauerová s pousmáním zakroutila hlavou.

„V tom případě by byla Kamila Bauerová zřejmě milionářkou. Což bohužel nejsem. Proboha, teď vypadám jako nějaká hrabivka. Co máte v těch pytlích venku?“ převedla Bauerová okamžitě řeč na něco jiného a tak jsem paní Kamile opět nahrál.

„Sehnal jsem ve Vodňanech na tržišti výhodně semtex. V těch kamnech dole to docela slušně hoří,“ ukázal jsem na krbová kamna pod námi a doktorku takhle zmínka o neobvyklém topivu přece jen trochu vyvedla z míry.

„Semtex? To se hodí. V tom případě s ním, proboha, neplejtejte, mohli bysme ho potřebovat. Můj syn se ošklivě zaplet s darebákama, co jdou přes mrtvolu.“

„Takže tak trochu kolegové, ne?“ udělal jsem narážku na zaměstnání paní doktorky, ale vzápětí jsem si uvědomil, že tohle asi nebyla dobrá nahrávka. Bauerová z ničeho nic vyskočila z křesla a svižně seběhla dolů po schodech.

„Človče, víte o tom, že tady žijete ve středověku? Tohle kamenné ostění, to bude – ne, to je třináctý století! Doufám, že ho nechcete vyměnit za nějakou železnou ohavnost?“ snažila se zahrát moji narážku do autu a já jsem se té její překvapivé inaktivě musel chtít nechtě bránit.

„To jste mě ale dostala. Vypadám snad na barbara? Já jsem náhodou taky vzdělanec. I když jen večerní. Mám dokonce i VUML,“ zvýšil jsem poněkud hlas a u Bauerové to zřejmě zabralo. Nechala středověk středověkem a okamžitě se pustila do vysvětlování žhavé současnosti. Z kriminalistického pohledu nebyla nezajímavá. S krátkými přestávkami spojenými s lapáním po dechu jsme spolu dospěli k prapředkovi paní Kamily. Bývalý továrník a malíř samouk Hubert Hraška z Jičína měl talent. Dá-li se tomu vůbec uvěřit, tak kdysi namaloval velice zdařilou kopii triptychu Tance smrti. Na tom by vcelku nebylo nic divného, kdyby mladý pán Bauer, syn paní Kamily, netuše, nebo možná i tuše, o to to bylo horší, nevydával kopie těchto obrazů za originál. Jeho podnikání s nemovitostmi šlo ke dnu. Zakládalo další a další dluhy a jak se správně česky říká, tady už šlo z tlustého do tenkého. Z těch chlapců z hor Krušných, sídlících v jednom erotickém penzionu na E-55, od nichž si Viktor Bauer junior před měsícem půjčil na obrazy pakatýlek – pouhé tři milionky – šla hrůza a strach. Když už mladý podnikatel nevěděl kudy kam a zjistil, že ty silně opálené chlapce z Balkánu sám neukočíruje, svěřil se své matince. Pro tu to byla zřejmě nejdelší noc v jejím životě.

Přiznám se, že jsem do tohoto případu, který se mé šéfové bůhvíproč jevil jako hračka, neměl prázdnou chuť. Zvlášť když mi došlo, že věřitelům mladého Bauera už patrně teď nejde ani tak o ty „blbý“ tři milionky, jako o to, že si to chtějí s panem podnikatelem, který je podfoukl, zkrátka vyrovnat. A to jsem ještě celou dobu podvědomě tušil, že mi matinka Bauerovic neřekla úplně všechno.

„Kdy to vlastně prasklo, že ty kopie nejsou originály?“ podíval jsem se na paní doktorku, která by v té chvíli zřejmě dala nevím co za to, kdyby takhle otázka nebyla vůbec vyslovena.

„Minulý týden v Německu. Ty plátna se bohužel vyvezly, spíš asi propašovaly, k jednomu starožitníkovi, který ale nekuپoval zájce v pytli a nechal si na obrazy udělat znalecký posudek. Ani nemusel, protože originály jsou malované na dřevě. Mnichovská kriminálka si tam vzápětí nato nechala jednoho z bratrů Burgasových. Takřkajíc do zástavy.“

„Co je to za blbost? Do jaký zástavy? Je tam ve vazbě, ne?“

„Tak nějak,“ přiznala barvu Bauerová a nervózně se začala shánět po cigaretách.

„Ale v tom případě je o tom informovaná určitě i naše kriminálka? Tam už jste byli?“

„Viktor to nechtěl. Někde se schovává, sama nevím kde. Občas mi zavolá, ale jinak se bojí. Má vítr z toho druhého, co je venku.“

„Předpokládám, že ten moncl na oku, ten máte od dalšího bratra toho, co je v base? Kolik jich vlastně je, těch bulharských bratříčků? To musím vědět,“ trval jsem na odpovědi, ale pravdy jsem se nedočkal.

„Padla jsem na auto,“ sklopila Bauerová hlavu a sama muse-la cítit, že takhle odpověď mě moc nepřesvědčila.

„A od nás chcete co? Půjčit ty tři miliony? Ha ha, něco vám prozradím. Doktorka Šarláková je v tomto případě moc špatná adresa,“ zapomněl jsem na dva neoanginy, které jsem si vzal ráno a došel jsem do skleníku pro láhev myslivce. „Mám pro vás jednu dobrou radu. Tohle je, vážená, práce pro kriminálku. A ani ta si s tím nebude sama vědět rady. Na jejich zadržení si pozve chlapce v černém. A jak tak na vás koukám, rozhodně by to nechtělo na jednání s těma opálenýma hochama žádný pose-routky. To je opravdu práce pro zásahovku.“

„Chtějí, abych prodala barák. Ale ten není jen můj. Mám ho napůl s bratrem z Hořovic. Kam by chudák šel. Navíc je to domek, za který bych dneska nesehnala ani byt druhý kategorie. Ozvou se prý za týden znovu,“ odmlčela se Bauerová na chvíli a bylo na ní vidět, že má zaděláno na slušnou brečku. „Snad byste měl vědět ještě něco. Musela jsem jim podepsat novou směnku. Donutili mě. Měli s sebou advokáta. Říkali, že mi ji vrátí, až zaplatíme a jejich bráchu pustí z německého kriminálu.“

„Ženská, řekněte, že se mi zdá! Vy jste jim fakt podepsala směnku? Proč? A na kolik?“

„Moc se nenaparuje, podepsal byste ji taky. A nejenom na šest milionů. Oni dovedou člověka přesvědčit. Tak co, pomůžete nám?“

„Vy jste fakt dobrá! Pomůžete nám. Ne že bych nechtěl. Já ale opravdu nevím jak. A hlavně v čem. I když, jedna šance by tu možná byla,“ vybavil se mi v té chvíli jeden známý z ústec-ké kriminálky, který s takovejma gaunerama na E-55 měl jisté zkušenosti a rozhodně s nimi nejednal v rukavičkách. „O něco se pokusím. Ale berte to, proboha, jen jako snahu. Je to už opravdu všechno?“ podíval jsem se na zkroušenou doktorku a bylo mi jí upřímně líto.

„Není,“ podívala se na mě dlouze a já jsem s napětím očeká-val, co horšího z ní asi tak ještě vypadne. „Já už se na to Kono-piště bojím vrátit. Myslíte, myslíte si, že bych mohla tady u vás alespoň týden zůstat? Paní doktorka říkala, že ...“ rozhlédla se Bauerová kolem a její pohled padl na rozkládací černý gauč pamatující éru pana prezidenta Masaryka.

„Což o to, místa je tu dost. Ale mám podmínku. Nebudete mi tady provádět žádnou stavební historickou průzkum. Říká se tomu tak, ne?“

Bauerová se slabě pousmála a podala mi svoji pravici.

„Tohle vám, Michale, můžu slíbit,“ podívala se doktorka z okna do zahrady. „I když, při příjezdu jsem si všimla, že ta kamenná zeď, co vede kolem chalupy, by potřebovala co nejdřív opravit. Dokonce bych řekla, že je to až bolestně aktuální.“

„Tu zeď, tu nechte spát. Už jsem si zvyk na její torzální podobu. Léta v sobě marně křísím ten správný budovatelský elán, kdy se do ní na jaře konečně pustím. Bohužel, zatím se stále pohybuji jen v oblasti restaurační péče. I když něco málo oprá-vuji, lezou mi na zahradu sousedovic perličky a slepice, což není až tak k zahození, protože čas od času tu po nich najdu nějaké vejce. Někdy bohužel i záprtek. A propos, nemáte chuť na vajíčka? Jsou domácí.“

„Spíš bych si dala horkou sprchu. Teče-li ovšem v téhle per-níkové chaloupce teplá voda,“ skopla paní doktorka s gustem z nohou bílé faldovky a v jedné chvíli jsem měl dojem, že nezů-stane jen u nich.

„Nahore jsou dva pokoje, jeden si vyberte. Doporučuji malou

Ruzyni. Zatím si na ni nikdo nestěžoval,“ vzdal jsem se lehce velké postele, a protože Bauerové hodila zřejmě ze slušnosti pohled na černý rozkládací gauč, hned jsem jí v tom zabránil. „Neberte to ode mne jako nějakou obět, na tenhle gauč fakt zapomeňte, tady spím totiž já. Sám. A ještě něco. Nevím, kolikrát za den se v tý vaší maringotce sprchujete, ale ten bílej smaltovanej hrnec nad vanou, kterému se říká bojler, je na pouhých padesát litrů vody. Pro oba!“ zdůraznil jsem a ještě než polosvětlčená paní doktorka zmizela na schodech, stačil jsem jí říct, že bych si chtěl co nejdřív promluvit s jejím synem.

Mladý Bauer se ozval své matince na mobil až k večeru. Na můj vkus byl pan inženýr dost arogantní a byl doslova na pár facek. Postupně jsem získával dojem, že za ten supermalér si může doktorka Kamila Bauerová vlastně sama. Navíc mi mladý pán připadal dost natvrdejší, protože pořád nemohl pochopit, jak se dostane z Kutné Hory přes Tábor a Písek do Protivína, kde by se měl už na Medenici u Žďáru samozřejmě lehce doptat. Nemohl jsem to úpěnlivě přemlouvání jeho matky déle poslouchat.

„Mladý muži, já nevěřím svým starým sluchadlům. Ono by bylo dobré, kdybyste si to, co jste si vlastní blbostí nadrobil, pěkně spakal sám a nenechal v tom lítat svoji ustaranou mámu, která toho má na rozdíl od vás plný faldovky,“ zařval jsem do mobilu, který byl hezky dlouho němý, takže jsem okamžitě pokračoval. „Za to, co jste provedl, vám tady v Česku hrozí přinejmenším šest až dvanáct let. Vypadá to totiž na podvod jako Brno. To už nemluvím o tom, jaký sazebník asi mají na tyhle podrazy ti chlapi z E-pětapadesátky,“ pustil jsem se do mladého Bauera a bylo vidět, že tam na druhé straně mám pozorného posluchače.

„Nebo mi snad chcete, kruci, namluvit, že máte pro ně přichystané ty tři melouny, co jim dlužíte?“ pokračoval jsem stejným tónem a ticho na druhé straně mi dávalo jistotu, že mladý pán je čistý jako slovo boží.

„Takže sem koukejte ve vlastním zájmu co nejdřív naklusat, ať jsem z toho vašeho průseru alespoň trochu moudřej. Nechcete-li ovšem skončit v nějakým sudu nebo pletivu v nejmenované přehradě. V tom vám bránit nemohu. Rozhodně jste ale mohl ušetřit svoji matku od toho monoklu na pravém oku,“ vyhodil jsem srdcový eso jako trumf a to překvapivě zabralo.

„Tak já tedy přijedu,“ ozvalo se nakonec na druhé straně sklesle a vyděšená paní doktorka se chytla za pusu.

„Ale já jsem, pane Moudrý, opravdu padla na auto. V blátě mi ujely nohy a v těch zatracenejch gumovkách nic neubrzdíte,“ snažila se doktorka svému synovi pomoci, ale mě o tom ani na chvilku nijak nepřesvědčila.

Kolem půlnoci jsem zaslechl před chalupou typické bubláni výfuku. Mé vycvičené ucho motoristy mě neklamalo. Nakonec pan inženýr Bauer taky ne. Stačilo málo, abych pochopil, proč doktorka Bauerová, CSc., horko těžko dojela ke mně na chalupu v omláceném žigulíku na tři válce, zatímco její synáček elegantně zaparkoval před chalupou v nejnovějším modelu Mercedesu. Protože se pan inženýr neměl k tomu, aby vystoupil vůbec z auta, musel jsem zasáhnout.

„Mohli byste laskavě ten bengál vypnout? Tady v okolí jsou sice samí chalupáři, ale nejsou hluchý. Navíc tuhle příšernou muziku si o půlnoci jistě rádi odpustí,“ vyjel jsem zhurta na pana inženýra, který sice přijel na Medenici „vyklepaný“ strachy, ale s viditelnou neochotou a pořádně otráveným kšichtem vlezl zpět do auta a vyndal z přehrávače cédéčko. Až po delším váhání vystoupil z auta a předvedl mi asi z pěti metrů centrální uzamčení vozidla. Čekal jsem pozdrav, nebo něco podobného. Zbytečně. Neozvalo se dokonce ani „Ahoj vole!“ Zkrátka – němý inženýr ekonomie.

„Půjďme do chalupy. Nebo si myslíte, že to budeme řešit tady na návsi?“ ukázal jsem na otevřená vrata a vtom se objevila na zápraží chalupy matinka Bauerovic. Byl jsem z ní doslova stife! Moc toho na sobě neměla. Byla celá omotaná průsvitnou záclonou, kterou zřejmě našla nahoře v pokoji, a kterou

jsem ještě nestačil pověsit, ač jsem ji před měsícem vypral v tihu na čtyřicet. Nevím, jestli to bylo tou tmou, ale mezi těmi dveřmi s pokrčenou levou nohou a rukou v bok mi na tu dálku připadala docela sexy. I když do sexbomby to mělo ještě hodně daleko. Kazily jí to ty její nešťastný bílý faldovky, který zřejmě milovala. Přišlo mi to tak trochu k smíchu, a musel jsem si chtít nechtě přiznat, že mě ty její vytahaný lacláče asi docela slušně zmátly.

„Doufám, máti, že tu někde nejsou zašitý ty pitomý poldové?“ přivítal se mladý Bauer s matinkou a rychle zapadl do chalupy. Nebudu nijak zapírat, že mě to přídavné jméno jako bejvalýho poldu pořádně nadzvedlo. I když jsem byl už nějaký ten pátek mimo službu, tak jsem na tohle pejorativum byl ještě pořád dost háklivý.

„A blbej inženýr vám nevadí? Koukám, že těch se poslední dobou urodilo!“ neodpustil jsem si, jakmile jsem se sebou zavřel dveře do chalupy a mladý Bauer na to kupodivu neřekl ani slovo.

„Promiňte, Viktor nevěděl, že zrovna vy jste bejvalej...“ omlouvala paní doktorka svého syna, ale mně už se to nechtělo dále rozvádět. Byl jsem zvědav na docela jiný věci. A věděl jsem proč.

Jak jsem správně předpokládal, synáček paní doktorky Bauerové nebyl vůbec žádné neviňátko. V oblasti velkého byznysu se sice pohyboval jako slon v porcelánu, ale v leccems se vyznal. No, vyznal, obchodoval se vším, co mu právě přišlo pod ruku. Znal různé právnícké figle a kličky, jak k penězům přijít a naopak, jak je nedat do chřtánu finančnímu úřadu. Jeho přesný terminus technicus. Takže nakupoval a opět prodával kokoli. Zahrával si dokonce s tím, co bylo v terminologii kriminální galerky příliš „horký“ a muselo to hned z domu. Namočil se coby překupník do prodeje semtexu. Ale toho opravdického, do kterého měl ten můj černej napytlovaný „semtex“, vynesenej ze dvou sklepů po rozpadajících se briketách, hodně daleko. Bylo to smutné a dlouhé povídání, z něhož musela mít jeho matka dost skličující pocit. Cítil jsem čím dál tím víc, že tenhle případ nemůže mít šťastný konec. Nebyl jsem si ani jistý tím, zda tady může, tak jak to ve slušných kriminálních případech chodí, zvítězit dobro nad zlem. Mladý Bauer opravdu udělal to, co jsem celou dobu tušil. A co se potvrdilo, jen co jsem na něho uhodil. Samozřejmě, že slovně. Na ty pradědečkovy obrazy si nechal vyhotovit znalecký posudek. Jak jinak než falešný. Sto tisíc není pro člověka, který se pohybuje v milionových kontech, zřejmě žádný velký peníz. S čím pan inženýr nepočítal, bylo to, že to celé praskne. Díky německé důkladnosti se to dalo víc než očekávat. Těch šest až dvanáct let, o kterých jsem hovořil, nebylo tedy žádné strašení, neboť mladý Bauer se dopustil opravdu nemalého podvodu.

„Mladý muži,“ sklapl jsem svůj diář a chystal jsem se, že teď si vezmu pro změnu slovo zase já. „Vaší jedinou záchranou, jak na to koukám, je rychlá a upřímná zpověď,“ podíval jsem se na skleslého byznysmena z Nuslí, který ty vypůjčené miliony obratem vsadil v jednom karlovarském kasinu na tutovku, aby o ně vzápětí přišel.

„To jako myslíte zpověď v kostele? A ta mě zachrání?“ chytíl se toho Bauer a bylo vidět, že tohle řešení by mu zřejmě vyhovovalo.

„V kostele? Ha ha. Mílej pane, kde žijete? Tenhle průser přece nemůže zachránit pár zdrávasů. To chce zpověď v jiným svatostánku. Na kriminálce. A čím dřív, tím líp. Máte snad jinej nápad? O jednom bych věděl. Zaplatit. Ale tady, jak vidím, už není z čeho, ten bourák venku je na leasing,“ podíval jsem se na zcela zdrcenou paní doktorku, a protože mi nebylo mladýho Bauera pranic líto, dorazil jsem ho směnkou, kterou sice pod nátlakem, ale přece jen podepsala jeho vyděšená matinka.

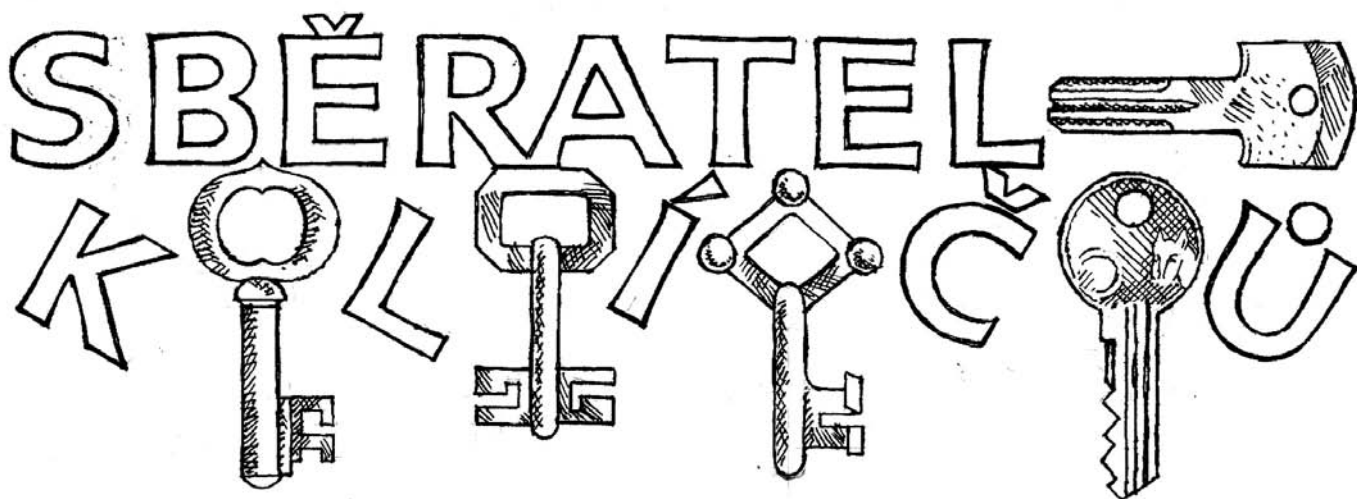
„Tak to už je úplně v prdeli,“ nazval pan inženýr velice správně pravý stav věci a rozbřečel se jako malý kluk. Sluší se připomenout, že jsem se při tom alespoň konečně dozvěděl pravý důvod celého maléru. Nuselský byznysmen si totiž „vypůjčil“

z prodeje jedné nemovitosti milion a půl. Ne zcela legální podnikatelský záměr tentokrát nevyšel. O tom, že se pan inženýr celou dobu nepohyboval zrovna v solidní společnosti, svědčí i jeho cesta na sever. Špinavý prachy měly zachránit ty ještě špinavější...

Měl jsem už málem na jazyku, že mu vyklopím všechno, co jsem se dozvěděl od bývalého kolegy z ústecké kriminálky, který s bratry Burgasovými měl už co do činění, ale pak jsem to už kvůli přítomnosti paní doktorky raději spolkl. Navíc mi v tu chvíli došlo, že pokud bude naše advokátní kancelář v tomto případě nějak figurovat, tak jako právní zástupce pana inženýra. Bez chytré lékařky práv se v téhle kauze rozhodně neobejde. Což jsem tušil od samého začátku, i když mě moje šéfová ubezpečovala o opaku.

O setkání s bratry Burgasovými na Konopišti jsem popravdě vůbec nestál. Docela rád jsem se na něm nechal zastoupit chlap-

ci ze zásahové jednotky z organizovaného zločinu, kteří si s podobnými hochy, dělajícími si na našem území ze zákonů pěknou cochcárnu, jednou poradili. Utvrdil jsem se v tom zvláště poté, když jsem se dozvěděl, že někteří takzvaní dlužníci bratrů Burgasových skončili v nemocnici s prostřelenými údy. Oni tihle chlapi, ošlehaní mořskými větry a opálení jižním sluncem, si k nám kromě výborné balkánské kuchyně a výtečného koňaku přivezli s sebou jeden nepěkný zlozvyk. Kdoví, kde k němu přišli. Zřejmě jej odkoukali ze země, které moje šéfová neřekne jinak než „Kovbojsko“. Ono střílet někomu z bouchačky pod nohy a donutit ho při tom tancovat, tak jak ten dotyčný chce, se zřejmě musí umět. Jinak to obvykle končí dost ošklivě. A právě v tomhle okamžiku se mi, chtě nechtě, nabídl jistá paralela s obrazy, které skončily v rukou německé policie. S triptychem z přelomu sedmnáctého a osmnáctého století – Dance macabre – Tanec smrti.

Pár dnů před Dušičkami, které už doslova klepaly na dveře, protože bylo už sedmadvacátého října a o svátek se ten den v kalendáři dělila Šarlota se Zojou, přišel poručík Mach do práce o půlhodinu dříve než bylo jeho zvykem. Rád si totiž, když zrovna nějaký případ jo nehořel, pospal. Nebylo divu, že tu narazil na svého kolegu Studničku, který si naopak rád přivstál. Rád v klidu a bohatě snídal, protože oběd byl na každé kriminálce často v nedohlednu a někdy se nestíhala ani večeře. Studnička bohatě snídal i tentokrát a nijak se neodbýval. Už proto ne, že mu snídani každý den připravovala jeho starostlivá žena Marta. Jakmile Mach mezi dveřmi spatřil, co má Studnička před sebou na stole, byl chvíli na velkých pochybách, jestli se nemá ve dveřích obrátit a zajít do cukrárny u Starého mostu pro koblihy, kterými by pro změnu dělal chutě Studničkovi zase on. O Studničkovi bylo totiž známo, že je nejen masovej, ale někdy i přímo brutálně buchtovej. O koblihách plněných jahodovou marmeládou dokonce jednou prohlásil, že ty chce dát i do rakve. Jen co se Mach objevil u svého stolu, zakrojil Studnička do studeného, pěkně propečeného bůčku a provokativně si jej pomalu, doslova labužnický pouštěl se zakloněnou hlavou do pusy. Byla to jasná provokace. Pro hladového, tím pádem i značně nevrlého člověka, jakým po ránu poručík Mach vždycky byl, to byl důvod přímo k zabití, zvláště když si k tomu Studnička jako vždy neodpustil svůj rádoby vtipný proslov.

„Kdepak, není nad to si na dobrou snídani malinko přivstat.

Na jídlo nesmí bejt žádný spěch. A moje Marta má pravdu, že studený bůček se musí na jazyku pořádně vychutnat. A tenhle, ten se tedy jo poved. Věříš, Machu, že se dá jíst klidně i bez chleba?“ zopakoval Studnička nechutnou bůčkovou provokaci a když viděl, že to nijak moc nezabralo, pokračoval.

„A je to tady! Machu, Machu, tvůj udivený kukuč se mi ani trochu nelíbí. Jestli to tvý ksichtění znamená loudění, tak na to, chlapče, zapomeň. Víš, že nejsem lakomej, a že mi fakt jde jen a jen o tvý zdraví. Jo, chlapče, zvýšený cholesterol, to je ten pravej zabiják policajtů. Před tím tě nezachránil ani neprůstřelná vesta. To mi nedávno pošeptal jako velkou tajnost náš doktor,“ nakrojil Studnička dva tenké plátky bůčku a lehce je posypal červenou paprikou. „Naštěstí mě se to netejká. Zatím. Jsem sice těžší než ty, ale podle našeho lékaře mám cholesterol pořád ještě v normě,“ sáhl Studnička do stolu a v ruce se mu objevila nenačatá sklenice sladkokyselých okurek. Kdo znal Studničku, věděl moc dobře, že nezůstane jen u ní. K okurkám vzápětí přibyla sklenice s papričkami a Studnička chvíli váhal, zda okurky anebo oblíbené dlouhé beraní rohy, které miloval. Nakonec to přece jen vyhrály sladkokyselé okurky a beraní rohy šly zpátky do dolní zásuvky.

„I když – když tak, Machouši, na tebe koukám, tebe asi zřejmě žádný cholesterol nezabije. Za něj to totiž udělá co nejdřív tahle dlouhá šála od paní Elišky, protože ty se jednou na tý její černý anakondě sám krásně uškrtíš. Jo, abych nezapomněl, před půl hodinou tě sháněla telefonem nějaká pěkně roz-

jetá baba. Moc tě chtěla. A hrozně se divila, že nejsi ještě v práci," naskládal si Studnička okurky podle velikosti na prkénko a rozhodoval se, jestli k těm čtyřem nepřidá ještě jednu úplně malinkatou. „Tak jsem jí řekl, že ty máš touhle dobou určitě ještě půlnoc a že chodíš vždycky do práce knop. Jinak mi tvrdila, že se spolu dobře znáte a dlouho mi nechtěla říct svoje jméno. Chtěl jsem jí to už položit, ale nakonec mi jméno zadrmolila do telefonu. Asi tě zklamou, ale vzápětí jsem ho zapomněl," zakrojil Studnička opět do špaluku bůčku a ukrojil slabý plátek masa.

„Hele, nech už těch smutnejch pohledů a loudění, abys neřek, tak ochutnat ti dám. Ale šetři si to," zakrojil Studnička pro změnu do patky tmavého chleba a podal vše Machovi s kyselou okurkou. Ten jen nevěřícně zavrtěl hlavou, ale raději to nechal bez komentáře. Protože byl ale jako správný policajt zvědavý, dlouho to nevydržel.

„A co chtěla ta ženská, to neřekla?" začal dost okatě pošilhávat po dalším ukrojeném kousku masa, které leželo na malém prkénku, což už evidentně opravdu hraničilo s louděním, o němž před chvílí Studnička hovořil.

„No, co chtěla. Něco málo jsem si tady stačil napsat. Ale moc toho není. Lezlo to z ní jako z chlupatý deky, ale pak to přece jen na mě vysypala. Abych ti řekl pravdu, bylo toho na mě ale najednou tolik, že jsem si to mezi tím jídlem nestačil všechno ani pořádně zapsat," vzal si Studnička do ruky velký blok, kterému říkali s Machem „pamětník" a začal po sobě luštit své v rychlosti napsané poznámky.

„Tak co se jí vlastně stalo? Velice stručně. Včera ta tvoje známá byla k večeru na kafi v Otavě, odkud se prej spolu znáte, a tam se seznámila s nějakým doktorem. Jméno jsem si bohužel nestačil zapsat. Stejně se nakonec ukázalo, že byl asi falešnej."

„Takže s údajným doktorem," skočil Studničkovi do řeči Mach a bylo na něm vidět, že ho ta informace opravdu zaujala.

„Hergot, neskákej mi, Machu, do řeči, všechno se dozvíš. Z Otavy šli spolu na večeri do hotelu Biograf, protože dáma dostala chuť na nějakou místní specialitu. Bohužel, tu jsem si taky nestihl zapsat. No a pak už to mělo vcelku klasické průběh náhodného sexu. Vypili spolu dvě flašky australskýho červenýho a ona si ho hned vzala k sobě na noc. Zřejmě byla dáma po sexu hodně lačná."

„To ti řekla taky?" skočil opět Studničkovi do řeči Mach a kolenem začal bušit do trezorové skříně, aby se mu lépe odemkla.

„Budeš se divit, řekla. Sex pochopitelně byl. S tím se ta dáma vůbec nijak netajila. I když nevím, jestli jí ten náhodnej šoust vůbec stál za to. Toho laškování tu noc zřejmě asi nebylo zrovna málo, myslím si já, protože když se ráno ta dáma probudila, tak zjistila, že..."

„Je v posteli sama a pan doktor je v tahu, ne?" doplnil Studničku pohotově Mach a jeho kolega s plnou pusou pokračoval.

„Hergot, tobě to po ránu pálí. Kdo by to řekl? Není to nakonec tím bůčkem? No, přesně tak to bylo. Co ale nevíš, je to, že ráno s panem doktorem odešlo z bytu té ukojené dámy všechno její zlato, co měla v ložnici ve stolku. Taký padesát tisíc na hotovosti, který měla v baru, a protože pan doktor nebyl žádný troškař, tak si vzal i její auto, který jí stálo před domem. Najít ho před domem na parkovišti nebyl žádný problém, stačilo si venku písknout na klíče a už se mu autíčko ozvalo samo," otočil Studnička popsany list a začal luštit další své poznámky.

„Jo, jinak ještě zmizela i její občanka a pas. Sebral jí dokonce i mobil, se kterým se spolu vyfotili ve velký rohový vaně v koupelně. Naštěstí její platební kartu ten půlnoční amant nenašel. Tu prej si ta dáma schovává do koše se špinavým prádlem. Prej jí to poradil jeden známej kriminalista.

Neznáš ho náhodou?" zakřenil se Studnička na svého kolegu, který se k tomu samozřejmě neměl.

„Ale tam se naštěstí tomu pánovi zřejmě nechtělo hrabat, mám pravdu?" uculil se Mach a pozorně sledoval Studničku, jak opět nožem zmenšuje špalek bůčku. Loudění se mu docela vyplátilo, protože tentokrát se s ním Studnička o plátky masa opravdu bratrsky rozdělil. Mach se tomu nijak nebránil a pohotově si řekl o druhou okurku.

„Momento, to ale není všechno, Machu," vykřikl Studnička a udělal krátkou dramatickou pauzu.

„Teď teprve přijde to hlavní. V tom bytě je, tedy byla, ta tvoje známá nějakou dobu zamčená. Dá se dokonce říct přímo uvězněná, protože když pan doktor odcházel, tak ji zamkl. A kdyby jen to. Zlomil v zámku klíč. Zřejmě schválně. Takže ta dáma s mladistvým hlasem volala nejdřív pochopitelně ne státní policii, ale zámečnicka, aby ji vysvobodil. Hele, vždyť já jsem si tuhle napsal i její jméno," zajásal Studnička a hned ho dal do placu.

„Je to nějaká Kateřina..."

„Ani to příjmení nevyslovuj. Hadáčková. Kateřinu, která chodí do Otavy, znám totiž jen jednu," zakousl se Mach do okurky jen to chruplo.

„Víš kolik je tá dáme s mladistvým hlasem? To neuhodneš. Bude jí pětadesát. Je to vdova po nějakým lampasákovi. Ale opravdu persona," naznačil Mach oběma rukama velké poprsí, povstal a naznačil nad hlavou výšku té dámy.

„Abys byl v obraze, co vím, tak paní plukovníková už takhle přišla o pár tisíc. To nemám od ní, ale od jedný známý, která jí chodí dvakrát v týdnu domů uklízet. Tahle ženská je fakt chlapama posedlá. A nemysli si, paní Kateřině je to jedno, mladěj nebo starej. Když už je to jo nějakěj, jak ona říká geront, a jí se ten mužskej líbí, tak do něj klidně napere viagru, až chlap zmoudrá. Nekecám. Ona se tím před ženskéjma v Otavě dokonce chlubí. Víš, jak jí tam pinglové říkají? Kateřina Veliká. Anebo Carevna, tak jí zase říkají některý ženský," sáhl si Mach pro další plátek nakrájeného masa a přibral si k tomu kousek chleba.

„Hele, Studno, nebud lakota a uřízni mi silnější plátek s tou propečenou kůžíčkou. To můžu. To mi moc chutná," ukázal si Mach na vybranou část vepřového boku, a dokonce si označil i místo, kde by měl Studnička asi tak zakrojit.

„Ty, Studno, ale tady mi něco nehraje. Co vím, tak prachy, co do těch chlapů paní Kateřina vrazí, ty ona fakt vůbec neřeší. Má jich totiž dost. Říká se o ní, že prachy může doma přehazovat vidlema. I když tohle, to ji, člověče, asi muselo sakra dožrat. Víš, kolikrát už se Carevna spálila na inzerátech? Ani se neptej. Jednou si dala inzerát do novin, ke kterému dala i svůj mobil a pak se hrozně divila, že jí chodily samý sprostý esemesky. Některý byly fakt hustý. V těch se tedy genitáliema nijak nešetřilo," zalovil Mach na prkénku do kopečky nakrájeného masa, které po ránu nebezpečně provonělo kancelář u Studničků a mohlo přilákat další strávníky.

„Jinak to ale vypadá, že její jmění je fakt k neutahání. V res-tituci ke konci devadesátých let vyháдалa s jedním známým pražským advokátem dva velký mlejny na Moravě. Říká se, že dokonce snad v tom byl i nějakěj barokní zámeček a k tomu hlavně spousta polí, po kterejch dneska vedou dálnice. A na těch, jak víš, se u nás nijak nešetří," otočil se Mach k počítači a přihlásil se do systému.

„Na tu ženskou až padne opravdovej kosík, tak jí přes tu její rozjívěnou božku pěkně oškube," stačil Mach napodobit Studničku s hlavou zakloněnou dozadu a začal si labužnický spouštět do pusy plátek masa.

„Takže co? Podíváme se k Carevně nebo tu Kateřinu Velikou nejdřív pozveme k nám? Bydlí..." začetl se Studnička do poznámek, ale to už ho Mach předběhl.

„Co vím, tak bydlela na Hradišti. Tuším ulice K Háječku..."

„Zapomeň na Hradiště, máš pěkně starý informace, šerloku.

Už dávno bydlí na Švantláku. Koupila si tam byt. Já bych k ní vzal hned i technika. Třeba by se tam Kotrbáček něčeho chytil. Jinak po tom jejím stříbrným superbu by se mělo taky hned vyhlásit pátrání. Jo, espézetku sice z hlavy nevěděla, ale kladla mi na srdce, abych napsal do pátrání, že je celej v kůži. A určitě by to chtělo s ní udělat co nejdřív ksichtomat. I když, moc bych za to nedal, že asi jí zrovna obličej až tak moc nezaujal...“ odušil Studnička a letmý pohled na hodinky ho donutil ukončit ranní hodování a jít na poradu.

Šéf kriminálky, kapitán Karas, byl ten den docela příjemně naladěný. Svodka denních událostí z předešlého dne byla plná objasněných případů, a tak nebylo na co si stěžovat. Jakmile se Studnička s Machem objevili v jeho kanceláři, byl hned samý úsměv, a dokonce ranní poradu začal novým vtípem.

„Vážený, dneska si to můžeme dovolit, začneme zvesela. Včera jsem slyšel v hospodě opravdu betální fór. Když říkám betální, tak je fakt suprovej. Je o učitelce, tak ty, Petro, jako bejval ámoska, neposlouchej. Takže, učitelka v pátý třídě nakreslila na tabuli jablko a ptá se dětí, co nakreslila. Přihlásí se malej Jirka Remar a řekne prdel. Úča se rozbřečí a vyběhne ze třídy ven na chodbu. Po chvíli vrazí do třídy ředitel a začne na děti rvát: „Vy darebáci, proč jste dohnali paní učitelku k slzám? A...“

„A kdo nakreslil na tabuli tu prdel...?“ nehezky sebrala Čtveráková šéfovi kriminálky pointu vtípu a pobaveně zvedla oči v sloup.

„Teda promiň, šéfe, ale takový vtipy si vyprávěj děti už ve čtvrtý třídě.“

„Máš snad lepší, paní učitelko? Třeba takovej, co si teď vyprávěj poldové?“ vyjel Karas na Čtverákovou, a to neměl dělat. Ta se jen uculila, lehce pohodila kudrnatou hlavou a spustila.

„Ale jo. Přijde takhle policajt, šéf jedný kriminálky, k Vietnamci u kostela na tržiště a povídá mu: Hele, ty tady v tom stánku stojíš každý den, nemáš křečový žíly? Vietnámec se zamyslí, usměje a povídá: Nemám, ale zejtra přivezu...“ sešpulila Čtveráková pusu a když se kanceláří ozval řev, ani nehnula brou.

„Hm, to jsem čekal. Z pracovitejch Vietnamců si dělají Češi prdel. Toho šéfa kriminálky sis mohla taky odpustit,“ konstatoval rezignovaně Karas a Studnička ho okamžitě doplnil.

„Tak oni si, šéfe, dělají prdel i z těch, co nepracujou a zřejmě nikdy dělat nebudou, ale to už na dálku smrdí...ismem. Šéfe, já mám taky docela dobrej fór, ale ten už tolik k smíchu není. Klube se nám z něho totiž zatím pěkně neznámej...“ začal Studnička s ranním telefonátem pro Macha a kapitán Karas, přestože měl špásové případy docela rád, nevypadal nijak šťastně a už vůbec ne pobaveně.

„Tak takový případy, ty fakt miluju. Kde toho chlapa teď budem honit? Já vím, že až se jí zeptáme, jak ten chlap vypadal, tak začne z úplně jinýho konce. No, co s tím? Tady to nevyřešíme. Naložte technika a sypte za ní na Švantlák. Zkuste tam u ní po tom chlapovi najít něco, z čeho by se daly vyčarovat nějaký kloudný stopy. Ty, Petro, ten zalomenej klíč v zámku, nebylo to nedávno někde v republice? Koukni do pátrání,“ hodil hlavou Karas ke Čtverákové, která se jen uculila.

„Tak v pátrání to, šéfe, určitě nebylo. To bych si určitě pamatovala, ale klíč si přece nedávno zalomila v zámku žena jednoho našeho kolegy,“ naznačila Čtveráková přes stůl a Studničkovi došlo, že se teď hovoří o jeho ženě.

„Tak moment, naši rodinu do lámání klíčů v zámku vůbec netahej. Ten klíč od chalupy už měl dávno namále. Materiál na ty klíče je z permíku, prdlajs vydrží,“ bránil Studnička svoji ženu, ale šéf kriminálky ho hned zarazil.

„Studno, poslouchej mě, když říkám najít tam nějaký stopy, tak myslím samozřejmě takový, který se nedají nijak u soudu okecat. Stopy na DNA, ty by mě moc potěšily. Slyšels mě? A nezapomeňte na ksichtomat. Hergot, a taky to její auto dejte

hned do pátrání,“ podíval se Karas opět na Čtverákovou, která mu na to okamžitě přikývla.

Družstevní dům postavený ke konci osmdesátých let minulého století svítil čistotou a na každém patře byl příkladný pořádek. Kateřina Hadáčková, potažmo Kateřina Veliká, nebyla své přezdívice nic dlužna a byla to opravdu statná žena. Studničku, Macha a technika Kotrbáčka nepřivítala v nijak dobrém rozmaru. Byla oblečena vyloženě nalehko, jeden by řekl přímo panelákově. Studničkovi připadalo, že před chvílí právě vstala. Ještě než se za kriminalisty zavřely dveře přetopeného bytu, neodpusť si Studnička k Machovi poznámku, kterou okradená Hadáčková musela slyšet.

„Ty, Machu, jak vypadala pravá Kateřina Veliká, nevím, ale takhle nějak jsem si jako malej kluk vždycky představoval carevnu. Přesně takhle velkou a pořádně macatou.“

Hadáčková na to nijak nereagovala, přestože to musela slyšet. Zmateň pobíhala po bytě a ukazovala technikovi, kde všude měla věci, které se jí ztratily. Technik Kotrbáček jí nestál zakazovat, aby na ty šuplata moc nesahala, že jinak je tady opravdu zbytečněj. Když se Hadáčková konečně uklidnila a uvelebila se do velkého hlubokého bílého ušáku u okna, zapálila si dlouhou voňavou hnědou cigaretu a vypadla z ní věta, která na kriminálce měla pak častou repliku.

„Pánové, nebudete mi věřit, ale já jsem tak, ale tak nasraná, že jsem schopná každého chlapa nakopat do koulí.“

Studnička samozřejmě usoudil, že na tuhle vážně myšlenou výhrůžku musí okamžitě reagovat, a proto se taky hned ozval.

„Doufám, že nechcete s tím kopáním začít u nás. To bysme toho milence pak těžko hledali. Raději nám popište, jak vypadal a na co tady, kromě vás, ještě všude šahal. Koukám, že jste popíjeli víno ještě doma,“ ukázal na dvě rozpité lahve červeného a bílého vína na stole, ale toho se Hadáčková hned chytila.

„Kurva, neříkejte mu milence! Tohle udělá milence? Je to hajzl zlodějskej! Moment, teď mi to došlo,“ plácla se Hadáčková oběma rukama do silných stehů.

„Ty moje kaťata na stole. Ty mi přece sundal na zemi už vedle v pokoji. Že on s nima, hajzl jeden, utřel svoje otisky na těch flaškách a skleničkách? No určitě. Když jsem se probudila, tak ty kaťata byly tady na stolku. Hned vedle popelníku,“ vyfoukla Hadáčková kouř přímo Machovi do obličej, ale vtom típla cigaretu do popelníku a vyběhla do vedlejšího pokoje.

„No a je taky v prdeli!“ ozvalo se hlasité zvolání z pokoje a po nějaké chvíli přišla i další jobovka, která kriminalisty nijak nepotěšila.

„Nevím, jak vám to mám říct, ale nechat si to pro sebe nemůžu. Sebral mi i nagana. Byl trofejní a střelby schopnej. Nádhernej kousek. Můj mužskej ho měl načerno. Naštěstí byl bez nábojů,“ hodila sebou Hadáčková zpátky do křesla a sáhla znovu do cigaret. „Tak místo toho, abych na svátky, před kterýma už pátej rok prchám a odlítám s JANETOU do Dubaje, měla klid, tak si tentokrát přibalím do kufru ještě takovýhle starosti. Malér jako prase,“ zapálila si Hadáčková novou cigaretu a když zjistila, že se technik hrne do ložnice, opět vyskočila z křesla.

„No moment, pane, tam je ložnice. Co tam chcete, proboha, po něm najít? Tam šahal ten...“

„No právě. Náš technik by se určitě rád podíval na postel. Tedy na prostěradlo. Hledá biologický stopy,“ bránil technika Studnička a Hadáčková pobaveně zvedla obočí.

„Aha. Tak můj ramlponk vás zajímá? A proč na prostěradle?“ zvedla Hadáčková udiveně obočí a hned Studničku s Machem vyvedla z omylu.

„No, jestli vám jde, pánové, zrovna o tyhle stopy, tak to vám dám asi něco lepšího. Sáhnete si pod polštář. Hned najdete, co budete potřebovat. Kapesníček semenáček. Doufám, že víte, o čem je teď řeč, pánové?“ podívala se Hadáčková po Studničkovi a Machovi a jeden jako druhý se tvářili, že tenhle výraz slyší oba poprvé...

„Jinak jeho portrét a popis jsem už dala dohromady, než jste ráčili přijet. Ulehčila jsem vašemu technikovi práci. Mě, vážení, celej život živil Komunál. Teda, spíš výlohy a hlavně propagace. Já mám totiž, pánové, Umprum. Na práva mě pro můj buržoasní původ nevzali a kresba uhlem, to je po sexu pořád můj koníček. Takže ten chlap vypadal asi takhle,“ podala Hadáčková Studničkoví obrázek vyvedený uhlem, z něhož se na kriminalistu usmívala tvář asi padesátiletého muže.

„Vyložený dobráčko, co? Tak svedla bych ho namalovat i nahatýho, ale podle toho vy určitě nehledáte. Ten ksicht je fakt dost věrnej, za tím si stojím,“ ukázala Hadáčková na tvář muže, pod níž bylo dole připsáno MUDr. Aleš Wimmer, asi padesát pět let. Výška 190, hubenej, chorobně bledá tvář, ale perfektně stříženey plnovous, i když už dost prošedivělej, na drna ostříhaný vlasy, tmavěšedý pichlavý oči, orlí nos, noha asi desítky. Při řeči mírně zadržává, na břicho velká jizva asi 40 cm dlouhá. Po celém těle extrémní šedý ochlupení. „Ale opravdu huňatý,“ mrkla Hadáčková laškovně na Macha, který se tvářil, že jeho se to netýká.

„K obrázku jsem vám připsala, co jsem mohla. Když dáte tenhle ksicht do televize, tak pana doktora Aleše Wimmera do tejdne máte. Ale pozor, pánové, abyste se náhodou ošklivě nesešli a nesebrali v týhle republice někoho úplně jinýho. To by byl mezinárodní průser. Doktor Wimmer se dá totiž klidně splíst s Konerym. To je ten chlap z bondovek a píše se s cé,“ zopakovala Hadáčková kouřovou clonu směrem k Machovi a když přišel technik do pokoje s igelitovým sáčkem, ve kterém byl modrobílý kapesník, věděl Studnička, že budou od Karase určitě pochváleni.

„Tak já jsem na bondovky úplně ujetá, to se o mně ví. Ale nejradši mám ty, co v nich hraje ten Konery. Proto jsem taky po tom chlapovi v Otavě hned vyjela. Ten vůbec neměl šanci mi tam uniknout,“ přiznala bezelstně Hadáčková a Mach se toho okamžitě chytil.

„Takže jak na to koukám, paní Kateřino, on vlastně nesbalil vás, ale vy jeho.“

„A to snad, proboha, mění situaci? Okradla jsem já jeho nebo on mě?“ vyjela Hadáčková ostře na Macha a až po hodně chvíli ce provinilým hlasem pokračovala.

„No, tak ňák to asi bylo. K tomu se ale ráda přiznávám. Můžu za to, že mám pro toho Koneryho slabost? Mimochoodem, v tý Otavě po tom chlapovi jelo víc takových, jako jsem já. A byly i starší. Moc dobře jsem viděla, jak po něm báby mlsně čumí, když jsem jim ho vyfoukla a přišel si ne k jejich, ale k mýmu stolu. Mohla bych ty zdejší „trvalky“, co tam denně vysedávají, klidně jmenovat. Znáám je všechny. Některý jsou dokonce vdány!“ triumfovala Hadáčková poslední větou a Studnička s Machem pobaveně zvedli oči v sloup. Najednou se Hadáčková tukla do čela.

„Moment, možná je to blbost, pánové, ale víte co je zajímavý? Teprve když jsem si ho po paměti asi napotřetí nakreslila, tak jsem vám najednou měla takovej dojem, že jsem tenhle ksicht už asi někde viděla.“

„V kině. V nějaký bondovce. Anebo někde v kavárně?“ snažil se Mach svoji známou upamatovat, ale ta rezolutně zavrtěla hlavou.

„Ale ne, na Písek klidně zapomeňte. Já jsem známej kavárnskej štamgast, takže se denně vídám se spoustou lidí, ale tenhle z Písku není určitě. Nejpravděpodobnější je to, že bych ho znala možná z lázní. Ani tím si ale nejsem moc jistá,“ zamyslela se Hadáčková a otevřela barovou skříňku, z níž vydala rozpitou láhev metaxy a skleničky.

„V tomhle baru jsem měla doklady a prachy na eura do Dubaje. Jsou v prdeli. No jo, vždyť já, káča pitomá, jsem mu vlastně řekla i to, kdy do tý Dubaje letím. Co když se sem vrátí a vykrade mě znovu?“ nalila Hadáčková čtyři sklenky metaxy a chvíli trvalo, než se chopila té své.

„No, Vánoce v Dubaji si od něj zkazit nenechám. Tak na co?

Já nevím, jak vy, pánové, ale já piju jedině na zdraví. Víte proč? Protože když nejde o život, tak jde víte o co...? Prachy nejsou všechno. Vždyť on mě moh taky zabít. I když chvilka to vypadalo, že to udělám já. Mezi námi děvčaty, tedy žádnéj velké borec...“ naznačila Hadáčková hlavou do ložnice a přitukla si s Machem a Studničkou.

„Jinak, jestli je to opravdovej doktor, to tedy fakt nevím, ale řekla bych, že znalosti z doktoriny určitě nějaký má. Už jen to, jak na mě poprvý šáhnul, tak jsem si řekla – slušnej masér. Tak já do lázní jezdím každéj rok. Střídám Třeboň, Luhačovice a Marjánky. Naposled jsem byla v Bechyni, ale to bylo až letos na jaře. No spíš už k červnu, ale tam jsem ho určitě neviděla,“ odmlčela se na chvilku Hadáčková a jeden by dokonce řekl, že se na moment zasnula.

„Jo, Bechyně! Tam mi dělal celou dobu garde jeden pětačtyřicátník. Rozvedenej policajt z Buděj. Takovej rozpustilej romantickéj blondáček. Jo, to byl pracant, pánové! Holt Jihočech...“ hodila Hadáčková laškovně po Machovi okem a při svojí bujně fantazii si to Mach dovedl i představit. Ke čtvrté nevypité sklenice metaxy se Mach ani Studnička neměli, a tak zbyla na Kateřinu Hadáčkovou, která ji v mžiku obrátila do sebe a hned promptně nalila další tři.

„Něco vám povím, chlapi. Čím víc o tom doktorovi teď přemýšlím, budou to přece jen ty lázně. Za tenhle ksicht dám fakt ruku do ohně, takže vám to nedá žádnou velkou práci ho najít. Jak říkám, nikde jinde nepátrejte. Hleďte v Luhačovicích, v Třeboni a v Marjánkách. Ta Bechyně nevím, ale nakonec, proč ne. Bechyní bych začala, tu přece máte málem za rohem,“ ukázala Hadáčková směr Tábor a Studnička s Machem se začali pomalu zvedat.

„Jestli jste tady hotoví, pánové, tak já bych přišla k vám na výslech až po obědě. Dřív mi to fakt nevyjde. Nemám doklady a peníze a to se nedá v tomhle státě sehnat za pár hodin,“ dala Hadáčková najevo, že je v časovém presu, a oba kriminalisté se vydali ke dveřím, kde na ně už čekal technik Kotrbáček.

„Nerada bych se sekla, pánové, ale moc bych za to nedala, že to bude nakonec nějakéj bejvalej lázeňskéj. Ty jeho ruce, to byly fakt ruce maséra. Musím říct, velice slušnýho maséra,“ přiznala nerada Kateřina Hadáčková a vyprovodila všechny tři na chodbu.

Jakmile se vrátili kriminalisté Mach a Studnička zpět do své kanceláře, objevila se u nich jejich kolegyně Petra Čtveráková.

„Tak co, jak jste dopadli? Vyjela jsem si tu ženskou z evidence a musím vám říct, pánové, že když byla mladá, tak to byla fakt baba. Ta fakt stála za hřích! Nenechal tam pan doktor u ní občanku?“

„Víš, že skoro nechal? Budeme mít parádní DNA. Jestlipak ti, paní kriminalistko, něco říká kapesníček...?“ nadořekl Mach větu a Čtveráková jen kývla hlavou.

„Tss, jen kapesníček? Nedávno jsem zjistila z místa činu údajnýho znásilnění přímo zeleney froťák. Technici v Budějčích se mohli radostí zbláznit. Jinak, jestli to ještě nevíte, tak to její ukradený auto už se našlo. Je odstavený v Praze. Poblíž Policejního muzea na Karlově. Dobrý, co? Tohle je ten pan doktor Wimmer? Zajímavej ksicht. Určitě už jsem ho někde viděla. Udělám několik kopií a přidělám tomu pánovi brejle. Ty by mu seděly,“ vzala si Čtveráková od Studničky portrét muže vytvořený Kateřinou Hadáčkovou a Studnička ty brýle snad ani pořádně nezaznamenal, jak byl překvapen nálezem odcizeného superbu.

„Odstavený? A zrovna tam, na Karláku? Že by se ta Hadáčková s tím špitálníkem fakt nemejlila? Na Karlově, tam je to přece samej špitál,“ podivil se Studnička a šel nadočkávkou do dýmky, neboť měl od rána už slušný nikotinový abstrák.

„No, pozor! Odstavený, to není zrovna to správný slovo. Je slušně nabouraný. Řidič z nehody vzal pochopitelně roha. Dělal na tom technici z Prahy dvě. Už teď se dělá opatření v pražských nemocnicích, protože v autě je prej krve jak do tlačanky.

Jo, jinak ten její superb, ten je bohužel na odpis,“ vytáhla Čtveráková krabičku cigaret, a to byl pro Macha už jakýsi rituální povel, aby šel postavit na rychlou kávu.

Popolední kancelář u Studničky zahalená do kouřové clony, kterou tu vytvořila dobře desítka vykouřených marlborek a tři slušně nacené Studničkovy dýmky, přivítala Kateřinu Hadáčkovou, potažmu Kateřinu Velikou, velkým kafem a třemi firemními cukry z cukrárny Mozart.

„Tak to ne, pánové! Já do vás po ránu metaxu a vy do mě černou bryndou? Neříkejte, že tu nemáte něco proti mrtvici? Řeknu vám, oběhat všechny úřady a ne žádat, ale prosit je o nové doklady, to je fakt na palici,“ spustila Hadáčková na všechny tři v kanceláři a Čtveráková si okamžitě opravdu kamarádsky přisadila.

„Jo tak vy dva jste měli už po ránu metaxu? Víte, co tihle páni prohlásili, když se od vás vrátili? Že prý jste lakomá Barka.“

„No, teda, pánové! Já, že jsem lakomá, já? Víte, vážená, co už mě chlapi stáli? Moment. Lakomá Barka to je ale přece od Wericha. Jo, tak tahle ženská, ta byla lakomá, ta jo. A to vím o ní jenom z doslechu,“ začala se Hadáčková přehrabovat v kabelce a odmítla od Macha nabízenou marlborku.

„Ty nemusím, díky,“ vytáhla z kabelky nenačatou krabičku dlouhých hnědých cigaret a chvíli jí trvalo, než ji otevřela.

„Víte moc dobře, že já lakomá nejsem, ale asi začnu bejt,“ nechala si Hadáčková od Macha zapálit hnědé cigáro a dráždíva vůně se během chvíle prala se zapálenými marlborkami, které jí nemohly nijak konkurovat. Během kouření vytáhla Hadáčková z tašky srolovaný papír s vyvedenou uhlovou kresbou jejího půlnočního hosta a promptně mu přimalovala uhlím brýle. Hned to byl úplně jiný člověk.

„Než to zapomenu, musím vám něco ukázat, na co jsem cestou k vám přišla. Ten chlap musí sice nosit brejle. A víte proč? Když jsme byli na večeři v hotelu Biograf, tak tam nemoh přečíst jídelní lístek. Musela jsem mu půjčit svoje brej-

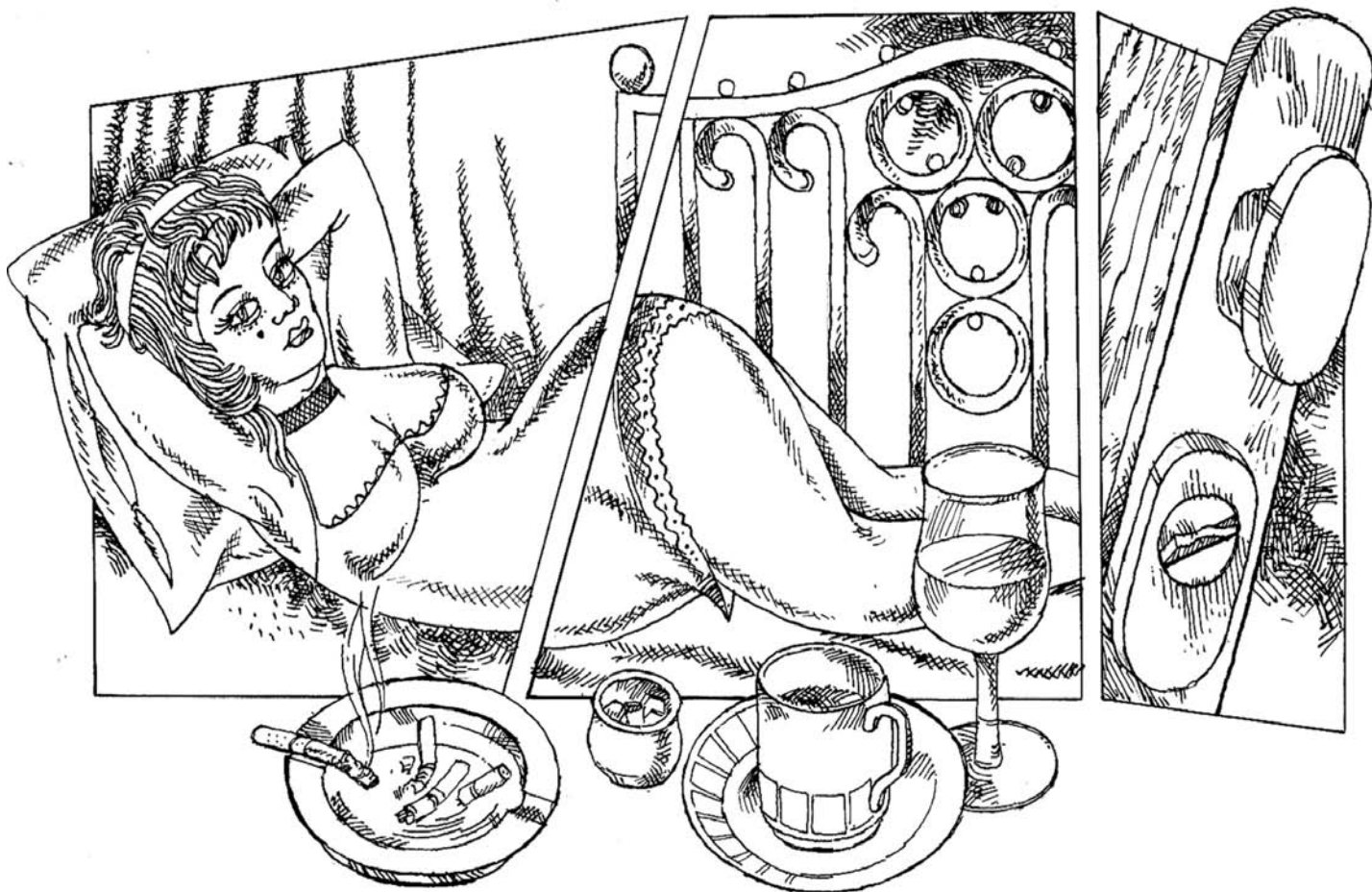
le. Přitom musí mít rozhodně víc než tři a půl dioptrie, protože i s těma brejlema, co jsem půjčila, měl při čtení krátký ruce. Je to pořádný brejlovec, pánové!“ zvolala Hadáčková a když viděla, že Studnička otevírá dolní zásuvku a nalévá v ní z placatice do skleničky rum, mrkla na něho na souhlas a jukla ke dveřím.

„Já vím, že tady se to nesmí, ale nebojte, já jsem hrob. Nám to páni z ústředí taky pořád zakazovali. Přitom vím od uklízeček, že se tam po Josefovi, Vaškovi a MDŽ zakopávalo o prázdný flašky od chlastu. A kde je dneska Komunál! Navíc hradeckej rum mě, pánové, neuráží. My jsme s ním v práci totiž každý den ráno začínali. Tak – malý štamprdle nikdy neuškodí,“ naznačila Hadáčková mezi prsty spíš štamprdle velký a letmo tak vzpomněla na léta strávená v propagaci.

„Ale abych se vrátila k tématu. Ještě na něco jsem si vzpomněla. A to by vám mohlo fakt pomoci. My jsme v tom Biografu na večeři seděli spolu na dvojáku přímo před barem. Víím, že vzadu za náma byla parta zdravotních sester a doktorů z nemocnice, zřejmě celý oddělení, a něco tam slavili. U toho jejich stolu se dost fotografovalo. Určitě víc než jedním mobilem. Jedna ženská z té rozjetý společnosti přišla dost pozdě. Zřejmě až po šichtě. A když procházela kolem našeho stolu, tak jsem si všimla, že se tam za mnou dvakrát po sobě blejsklo. Jestli zrovna fotili tu ženskou, jak právě přichází, to nevím, ale jestli ano, tak museli s ní vyfotit i toho zlodějskýho hajzla, co seděl zády ke dveřím, tedy proti mně,“ uvažovala správně Hadáčková a tenhle nový, opravdu důležitý poznatek stál opravdu za to, aby se okamžitě prověřil.

„Takže tohle si ověřte a máte ho! Což to moje auto, už se našlo? To siceh skončí v nějakým autobazaru. Doklady k němu má, klíče taky...“, nadořekla Hadáčková větu, když jí do toho skočil Studnička, který jí nejdřív podal velké štamprdle rumu.

„Kopněte to tam, paní Kateřino, rum je proti mrtvici. Vaše auto se našlo. Je v Praze,“ počkal si Studnička až Hadáčková vypije rum, a ukázal na placatici v zásuvce stolu, jestli to má

zopakovat. Hadáčková rezolutně zavržela hlavou a zřejmě jí došlo, že s tou Prahou bude zřejmě nějaký problém.

„Tak ven s tím. Mě jen tak něco neporazí. Je nabouraný?“

„Našlo se na Karlově. Kousek od Muzea policie. Ale je to opravdu totál. Vypadá to, že se řidič zranil, ale stačil ještě zmizet. Zachránil ho erbeg. Je vůbec div, že se z toho zmačkanýho auta dostal,“ nalil Studnička znovu rum a Hadáčková pro něj automaticky natáhla ruku.

„Ještě že tak. Auto vzal čert, to zaplatí pojišťovna. Hlavně, že se nezabil. Z toho bych měla fakt špatný spaní,“ mávla Hadáčková rukou a kopla do sebe rum, který jak bylo vidno, vyřešil v krátké době problém s ukradeným autem, jehož zraněný řidič byl v té době na příjmu v mělnické nemocnici a mladému ošetřujícímu lékaři uváděl jako příčinu svého zranění pád z horského kola.

Čtveráková, jakmile uslyšela o fotografování v hotelu Biograf, už na nic dalšího nečekala a promptně opustila kancelář. Tam se po jejím odchodu rozproudila debata, kterou oba kriminalisté vůbec nečekali.

„Pánové, já moc dobře vím, že jsem vám zbytečně přidělala práci a že si nutně musíte položit otázku, jestli to má tahle ženská ještě vůbec zapotřebí,“ začala Hadáčková přímo, aniž by o tom předtím padlo slovo.

„Řeknu vám, má. Pravda, jsem už ženská v letech, ale jestli jste si nevšimli, já nestárnu. Pravda je, že taky nemládnu, ale pozor, pánové, já zraju! Mě opravdu ten sex drží při životě, a jsem proto pořád ve formě. Pravda, mám prachy, tak se nechám sem tam v pražském kosmetičce vylepšit, ale můžu vám říct, že tohle, tohle tedy silikonky tutově nejsou,“ pozdvihla Hadáčková oběma rukama prsa a chybělo málo, aby Kateřina Veliká vyzvala některého z těch dvou, aby se o tom na vlastní ruce přesvědčil. Naštěstí, nebo možná i pro někoho bohužel, k tomu nedošlo, a tak se oba kriminalisté postupně od Hadáčkové dozvěděli, že chodí dvakrát týdně plavat, že chodí ne do sauny, ale do páry, že má sice v Písku svoji stálou kosmetičku, ale jinak že dojíždí do kosmetičky do Prahy, kde to obvykle končí dopředu objednanou pánskou obsluhou.

„Ovšem, pánové, to nejsou žádný gerontí, ale fajnový mladý kluci. Mladý tvrdý maso! Zvláště Štěpán. Sice žádný krasavec, ale je to kus chlapa. Na tom svaly jen hrajou. Tomu je tak pětadvacet, možná i míň, a ten se na mě pokaždý vrhá jak dítě na nanuka,“ zdůraznila Hadáčková své neodolatelné přednosti, když se najednou zarazila.

„No jo, ale pak se vrátím do Písku, kde musím do chlapa strčit dvě viagry, aby se mu vůbec postavil, a celej ten blbec šoust mě vyjde málem na tři čtvrtě milionu. Ona ta moje nebožka sestra bude mít nakonec pravdu, že mě ten sex jednou přivede i do hrobu,“ zapálila si Hadáčková novou cigaretu a oba kriminalisté k tomu neměli co říct. To ještě netušili, že je čeká od Hadáčkové další spontánní přiznání.

„Ale řekněte, pánové, můžu já za to, že nepatřím mezi ty ženský, který pořád bolí hlava? Teda, ne že by mě někdy hlava nebolela, ale to je většinou proto, že nemám někde po ruce pořádnýho chlapa,“ rozhodila Kateřina Veliká ruce a Studnička měl v tu chvíli sto chutí se jí zeptat, na co že zemřel před osmi lety její manžel. Mach mu ale dal vzápětí na jeho nevyslovenou otázku odpověď.

„No jo, Šimona byla škoda. Byl to dobrý chlap. Ví, že vojáci ho měli rádi, protože to nebyl žádný pošahanej khaki-mozek. Navíc takovejch rybářů, jako byl on, kolem řeky moc nesesadlo. Možná, že kdyby měl tenkrát u sebe mobil, moh si přivolat pomoc. I když jako alergik proti sršánům neměl v těch místech, kde zrovna byl, moc velkou šanci,“ zabrousil Mach do nedávné smutné historie, kdy jedno pořádné nahození do Lužnice sundalo se stromu sršní hnízdo a Šimon Hadáček, plukovník v. v. měl na přežití u vody pramalou šanci.

Sepsání protokolu s Kateřinou Hadáčkovou, která se při psaní vůbec nechovala jako carevna a už vůbec ne jako Kate-

řina Veliká, bylo pro oba zkušené kriminalisty doslova rutinní záležitostí. Na nic nového se během psaní už nepřišlo, a tak Studnička diktoval Machovi do počítače už oběma dosti známé věci. Hadáčková většinou jen pokyvovala hlavou a některé informace jen opravdu malinko poopravila. Upřesnila zejména konečné vyčíslení škody a s omluvou doplňovala i zpětně, tak, jak si dodatečně vzpomněla, popisy odcizených zlatých šperků.

Krátce poté, co Kateřina Hadáčková opustila kriminálku, objevila se v kanceláři u Studničku kolegyně Čtveráková. Už ve dveřích se jí oči smály a naznačený zdvižený palec pravé ruky svědčil o tom, že do hotelu Biograf nešla zbytečně. Oba kriminalisté viděli, že si je chce jejich kolegyně jaksepatří vychutnat, a tak jí v tom nijak nebránili.

„Tak s čím mám začít, pánové? Hadáčková měla pravdu, když tvrdila, že tam v hotelu slavili doktoři. Až na to, že nebyli z nemocnice, ale z polikliniky. Měla pravdu i v tom, že se tam fotilo a fotilo se dost, což je naše velká klika,“ zakřenila se Čtveráková na své kolegyně, sáhla do tašky a vytáhla z ní dvě barevné fotografie.

„No, máme ho! Já věděla, že ten ksicht už jsem někde viděla. I když, už je to doba. Ale zmátl mě ten šedivý plnovous. Je to on, pánové! „Sběratel klíčů“. Jestli si, vážení, vzpomínáte, tak před léty ho dělali „krajánci“ na krádeže a podvody v Třeboni. Říkali mu fantom Aurory. To byla přece ta velká série krádeží na pokojích pacientů, když brali procedury. Dokonce objížděl i další lázně. Já si jen tak matně vybavuji Marjánky, Jáchymov a tuším, že tam mohly být i ty Luhačovice. Nám tady udělal přece Vráž. Carevna měla pravdu, pánové, je to opravdu bejvalej lázeňskej.“

„Takže žádný doktor, no to se dalo čekat,“ skočil Čtverákové do řeči Mach a Čtveráková na to udělala jen pff.

„Měli jsme tady na návštěvě nenapravitelnýho Leoška Čičmundiče. Kriminální rada Vacátko by řek příslušnýho do Vesele nad Lužnicí, bytem vlastně tamtéž. Takže žádný pan doktor Wimmer, ale recidivista Čičmundič, známý to sběratel klíčů od vykradených lázeňských pokojů.“

„No jo, máš pravdu, Petro, teď si vlastně vzpomínám, že klíčům, těm on přece nikdy neodolal a schovával si je. Při domovní prohlídce měl doma v předsíni nástěnku plnou klíčů. Normální klíčovej fetišista. Podle mýho spíš blbec, protože to byly všechno parádní důkazy,“ vybavil si zpětně tuhle situaci Studnička, a když si řekla Čtveráková o odměnu ze spodní zásuvky jeho psacího stolu, nijak neprotestoval.

„Takže Carevna měla pravdu, když řekla, že když na ni šáh, okamžitě poznala ruce maséra. Takže ho máme ztotožněnýho a dáme ho do pátrání, ne?“ poplácal se Mach spokojeně oběma rukama na břicho a Studnička málem vyskočil ze židle.

„Dáme? Obávám se, že už teď je pozdě. Kdoví, kdy se ten chlap vůbec vrátil z basy a jak dlouho už chodí po svobodě. Takovej darebák rozhodně venku nezahálal. Bude třeba zjistit, kdy se vrátil z posledního výkonu trestu a v centrální evidenci je třeba ověřit, jestli ho náhodou už nestíhá nějaká jiná kriminálka v republice,“ zavadil Studnička pohledem o Macha, který okamžitě pochopil, že to je práce pro něho.

„A já zavolám na Prahu dvě, jestli už mají něco nového k tomu nabouranýmu autu. Ona se taky nabízí otázka, zda v tom autě náš Leoš Čičmundič vůbec jel,“ zapochyboval Studnička a netušil, že není daleko od pravdy.

Mělnickému doktorovi z úrazovky se mnohačetná zranění zejména v oblasti hrudníku moc nelíbila a když chtěl po ošetřovaném doklady a pojišťovnu, u které je pojištěný, už se to bohužel nedozvěděl. Muž totiž upadl do bezvědomí a na dlouhou dobu tak zaměstnal tým lékařů a sester na ÁRU. Když se po několika hodinách probíral, zjistil, že má kolem sebe několik blikajících monitorů a že je olepen různými hadičkami, takže vypadá jako chobotnice. Zřejmě mu došlo, v jaké situaci se nachází, a tak první jeho slova byla: „Ze žád-

nýho kola jsem nespád, zavolejte kriminálku.“ Což se tady zase až tak často neslyší, ale protože nebyl důvod ji nezavolat, objevil se tady asi po půlhodině postarší kriminalista, který se představil jako praporčík František Nečina. Ten také po odchodu z ÁRA hned volal píseckou kriminálku, kde měl co vysvětlovat. Telefon bral v Písku sám kapitán Karas, a když uslyšel jméno Zdeněk Čičmundič, byl okamžitě doma.

„Hm, moc dobrý, kolego Nečino. Tak nám tady jde sice spíš o jeho otce,“ vysvětlil Karas mělnickému kolegovi v krátkosti případ okradené Kateřiny Hadáčkové, a když mu do kanceláře nakoukl mezi dvěma Studnička, ukázal mu na židli u stolu a pustil telefonát přes mikrofon.

„No a to je zatím všechno. O toho mladýho se v Písku nemusíte bát, ten určitě neuteče. Podle doktorů si u nás dost dlouho poleží. Byl prej div, že ho ten pražskej taxikář vůbec doveze živýho. Vypadá to, že byl jeho dobrej známej, ale nechce ho do toho tahat. Ošetřující lékař mi řekl, že na příjmu tomu mladýmu zjistili natrženou slezinu a zlomený jedno žebro. Má i propíchnutou pravou plíci, ale dostane se z toho.“

„Neříkal, jak přišel k tomu autu? Nebo kde mu ho táta předal?“ zeptal se Studnička a smějící se Nečina ho asi moc nepotěšil.

„Pozor, ale ten jeho kluk není žádnej jelimánek. Vyjel jsem si ho v počítači a jen jsem žasnul. Už má chlapec taky dost odsezení. Přitom všechny tresty má za majetek. To co mi řekl, bylo jen na hubu. Hned si pospíšil s tím, že do protokolu nebude proti tátovi vypovídat. Proto taky přiznal jen to, že to vaše ukradený auto vez prodal za Prahu do autobazaru. Jinak o DNA toho ví víc než náš technik. Takže jeho krev v autě mu byla hned jasná,“ odmlčel se mělnický kriminalista Nečina a v telefonu bylo slyšet, jak ho jeho šéf posílá na výjezd do Kralup nad Vltavou na vykradený byt na sídlišti.

„Mám dneska výjezd, tak opravdu jen ve zkratce. Protože za ním na Smíchově jelo už od Jiráskova mostu policejní auto, tak mladej prostě zazmatkoval a chtěl ujet. No, nedojel. Jinak na ten autobazar za Prahou dostal prej tip od kámoše, ale kde by to mělo bejt, to mi fakt neřek. Jeho táta – to asi bude taky vykuk,“ končil hovor Nečina, který ještě stačil na sebe prozradit, že má v Písku dost rozvětvené příbuzenstvo a že doufá, že se do Písku za nimi co nejdřív podívá.

„No, vykuk, to on je. V tom máš tedy pravdu. Průser je, že takový lidi, jako je on, by to měli mít napsaný na čele. Silným černým fixem!“ zvýšil Karas hlas a snažil se ukončit hovor, neboť mu v kapse začal zvonit mobil.

„No nic, zatím díky, nebudu tě už zdržovat. Jestli můžu poprosit, jen tak pro klid duše, občas se nám na toho mladýho Čičmundiče do té nemocnice radši podívejte. Starýho teď dáváme do pátrání a já bych moc nerad honil po republice Čičmundiče dva. I když jestli je mladej na tom opravdu takhle zle, tak nám ho stejně nikdo nezavře,“ odhadl šéf písecké kriminálky reálně stav věci a měl bohužel pravdu.

„Pošli nám o tom šetření v nemocnici záznam a my se tady ještě nějak poradíme,“ ukončil Karas hovor a od toho dne nebylo na dlouhých pět měsíců po Leoši Čičmundičovi ani vidu ani slechu, přestože se v televizi celkem třikrát objevila jeho policejní trojdílná fotografie. Až v květnu na svátek Jany, což bylo čtyřladvacátého, přišla před polednem do kanceláře u Studničků Petra Čtveráková a už ve dveřích se jí oči smály. Což by

nebylo zase nic až tak divného, nebýt toho, že krom milého úsměvu s ní vešla do kanceláře nová informace o hledaném Čičmundičovi.

„Pánové, vypadá to, že vám jdu udělat radost i starost. Teď jsem jukla do pátrání a před hodinou byl zadržený na Praze šest náš Čičmundič. No, zadržen. Ví se o něm a hlídají ho dva policajti v nemocnici. Leží v Motole na ÁRU, kam ho přivezla rychlá. Z nemocnice zavolali policajty, protože u něho našli toho našeho nagana, co ukrad paní Kateřině. Kriminálce ze šestky prej moc pasuje podle popisu a oblečení, a hlavně taky podle tý zbraně na přepadení jednoho starožitníka z včerejšího dne,“ hodila Čtveráková nohy na stůl a v ruce se jí objevila cigareta.

„Jinak to vypadá, že tentokrát opravdu padla kosa na kámen. Hodila jsem řeč s kriminálkou a vypadá to, že Leošek Čičmundič těžce nezvlád soulož na podlaze v kuchyni v paneláku, kdy mu korpušentní dáma prej doslova rozsedla pánev. Moc šance prej mu doktoři nedávají. Je tam dost velký vnitřní krvácení, a tak to s ním nevypadá nijak moc dobře,“ připálila si Čtveráková od Macha cigaretu a neopomněla přidat důrazné varování.

„Takže, pánové, pozor! Nakládejte si na sebe jen to, co opravdu unesete! Jo, málem bych zapomněla tu starost, která se na vás dva hrne. Tak včera jsem potkala v hotelu Biograf paní Kateřinu. Aby nebyla nějaká mejlka, tak Kateřinu Velikou, carevnu. Je zase o pár let, spíš měsíců mladší. Oba vás moc pozdravuje a vypadá to, že má pro vás další zajímavý případ,“ zatvářila se Čtveráková a oběma kriminalistům okamžitě došlo, že přijde nějaká jobovka.

„V Dubaji se o Vánocích seznámila paní Kateřina s jedním mladým, velice sympatickým Moravákem, který pak za ní občas přijel do Písku. Proč asi je zrovna u ní, lehký si domyslet. Mně tvrdila, že Dušan jezdil do Písku proto, protože dělá do nemovitostí. Dejme tomu. Při jeho poslední návštěvě mu ale Kateřina Veliká půjčila na hubu milionek sto tisíc, který údajně nutně potřeboval dát jako zálohu, aby nepřišel o předkupní právo na nějaký gotické dům v Prachaticích. Měl s sebou dokonce fotku toho domu, který podle mýho má do gotiky hodně daleko. Ale nešť. Slíbil půjčený penízky do tří dnů poslat, což se nestalo. Když se Dušanek paní Kateřině ani po měsíci neozval, tak začala pátrat sama a mimo jiné zjistila, že ta ostravská cestovka, se kterou byl tenhle pán v Dubaji, žádnýho Dušana Barboríka z Luhačovic nezná. Aby toho nebylo málo, tak úplně náhodou zjistila, že jí navíc chybí kupní smlouva na jednu velmi slušnou nemovitost v Senohrabech, kterou nedávno koupila. A to není vše...“ vychutnala si Čtveráková oba své napnuté kolegy a teprve pak přidala, že Kateřina Hadáčková, potažmo Kateřina Veliká, postrádá i náhradní klíče od svého bytu.

„Tak jsem jí řekla, že v deset tady určitě budete, že v tu dobu oba držíte delší svačinu. Hele, a už vám to zvoní,“ ukázala Čtveráková na Studničkův telefon a shodila nohy se stolu.

„Jinak, paní Kateřina říkala, že tenhle případ bude pro vás dva hračkou, protože ten Moravák má mateřský znamení asi tak dvanáct až patnáct centimetrů pod pupíkem. Vypadá to prej jako větší kapka. No, podle toho znamení ho určitě poznáte,“ odměřila si Čtveráková sama na sobě dvanáct centimetrů a dostala se do míst, kterým se říká intimní...

TECHTLE MECHTLE

ARNOŠTA FANFULY

PROKURISTY

Když štábní kapitán Votruba, šéf písecké četnické pátračky, v pátek dopoledne na svátek Štěpánky, pověřoval vrchního strážmistra Hřebejka delikátním úkolem v Blatné, nemohl tušit ani v nejmenším, co se z této napůl služební a napůl soukromé cesty nakonec vyvrbí. Vrchní strážmistr Hřebejk dostal důvěru proto, že uměl jednat nejen s úřady a darebáky, ale i s chlapy z blatenského lihovaru, a to byla záruka, že přiveze do města nad Otavou opravdu kvalitní materiál. Zásoby slivovice v černé vysoké šoupačce ve Votrubově kanceláři se povážlivě tenčily a pět dalších lahví vynikajícího „dynamitu“, jak četníci blatenské slivovici přezdívali, mělo vydržet nejen do vánočních svátků, ale až do Silvestra. Do Blatné přijel vrchní strážmistr Hřebejk hned prvním ranním vlakem. Zastavil se na skok v budově okresního hejtmanství, kde byla četnická stanice a tady v rychlosti probral s velitelem četnické stanice, vrchním strážmistrem Maňasem, běžný služební věci. Když měl za sebou vypitou černou kávu a chystal se k odchodu, vzlétl na četnickou stanici jako uragán jistě Hynek Bízek z Buzic, což je spolu s polosamotou Buzičky jedna větší obec u Blatné. Ještě než stačil pozdravit, dýchavičně ze sebe vysypal:

„Páni četníci, jdu oznámit noční domovní loupež v Buzičkách. A jednu hnusnou vraždu tamtéž. Revolverem,“ vzal za vděk židlí u věšáku a začal se shánět po cigaretách. Protože byl nejbližší vrchní strážmistr Hřebejk z písecké pátračky, došlo tím pádem na jeho cigarety.

„Egyptky?“ podivil se Bízek, ale přesto nabízenou hnusnou egyptku přijal. Než se dala v Písku výjezdovka písecké pátračky do kupy, stačil tady oznamovatel Bízek vykouřit čtyři egyptky, vypít černý kávu a sníst pár kousků závinu, o kterém prohlásil, že se na něm zatraceně šetřilo cukrem. Vrchní strážmistr Hřebejk z četnické pátračky se okamžitě snažil z Bízky dostat co nejvíce informací k případu, který se mu od samotného začátku moc nezdařilo. Zvlášť, když upovídaný Bízek začal to svoje vyprávění poněkud zešíroka a než se dostal k tomu, že do sousedovic chalupy v noci vtrhl neznámý chlap, který tam zastřelil hospodáře a ukradl peníze a vkladní knížku, musel si Hřebejk vyslechnout všechno takříkajíc od Adama.

„Tak, pane vrchní, abyste byl malinko v obraze. Podle mě to tam skončit špatně muselo. Hampergrovi se hned po svaatební noci honili po dvoře s vidlema v ruce a řvali na sebe, že jeden druhého zabije. To je svatá pravda,“ pokrčil Bízek rameny a bylo na něm vidět, že s tím neskončil. „Všichni ve vsi ale měli zato, že se to časem usadí. Že v té chalupě bude celou dobu taková Itálie, jestli mi rozumíte, pane štábní, to nikdo nečekal. Nakonec bydlím vedle, leccos vidím a slyším,“ obral Bízek vrchního strážmistra Hřebejka o další cigaretu, takže ten to vzdal a nechal už krabičku hnusných egyptek na stole. „Takže jednou zabíjel on ji, protože prej byla na chlapy. Třeba i byla. Když jste ji šáh na zadek a ten měla, pane štábní, pěkně, tuhej,“ naznačil Bízek rukama přibližný rozměr Hampergrovy zadnice. „Anebo když jste jí třeba na tancovačce zalovil rukou v mezikozí, tak vás nezabila. Tak měla to, holka, asi ráda,“ loupal Bízek lišácky očima po vrchním strážmistru Maňasovi, kterej na to nevěřicně zvedl oči v sloup.

„No jo, ale pak, pane vrchní, zase zabíjela Maňka Josefa. Pepa totiž moc rád karty. Pan Maňas přece ví, že Pepa před léty prohrál před Vánocema kus lesa a rybník. A ten byl našlapanej takovejma rybama,“ naznačil Bízek rukama velikost kapru a opět došlo na kroucení hlavy. „A Pepa taky moc rád slivovičku. Nakonec lihovar máme pod nosem. Ale pozor, pane vrchní, zabíjeli se oba snad obden, ale přitom se nestáli za těch skoro třicet let, co spolu byli, zabít ani jednou,“ podivil se Bízek, jako by mu to i docela vadilo. „Tak slovem nikoho nezabijete, že jo,“ měl Bízek v tomhle úplně jasno a přestože byl jablkovej závin od paní Maňasovy málo sladkej, začal po něm znovu hladově pokukovat. Zkazil mu to sám velitel písecké četnické pátračky, štábní kapitán Votruba, kterej se pojednou objevil ve dveřích služebny a během chvilky zavelel k odjezdu na místo činu.

Do malé obce, které místní bůhvíproč říkali místo Buzic Zbuzice, a kde se v tu noc vraždilo a loupilo, přijela písecká četnická pátračka v plné síle. Její příjezd, stejně tak příjezd pohřebního vozu, obyvatelé Buzic nijak nepřekvapil. Všichni už delší dobu postávali před stavením Hampergrových a vedli mezi sebou hlasitý dohady o tom, kdo by to asi tak mohl být, že šel pro peníze a vkladní knížku najisto, když byly u Hampergrových uschovány ve spíži v pytlí s moukou. Tahle velká tajnost tu už byla mezi veřejností známá a tak nebylo divu, že všichni měli jasno, že pachatelem bude bejvalej kočí Vojsa Hašek, kterýho Josef Hampergr vloni v létě vyhodil ze služby. Při plavení v rybníce utopil totiž hospodář koně. Bohužel tahle verze vzala ale brzo za své, neboť se zjistilo, že kočí Hašek už je měsíc ve strakonickém nemocnici, kde leží s těžkou žloutenkou na infekčním oddělení. Tuhle ověřenou zprávu přivezl pár hodin po příjezdu četnické pátračky do Buzic prokurista Arnošt Fanfule.

Doktor Cafourek, kterého si písecká četnická pátračka přivezla s sebou z Písku ohledat mrtvé tělo, konstatoval u Josefa Hampergra smrt zastřelením. Rád vzápětí nato přijal od štábního kapitána Votrubu viržinko, neboť byl momentálně bez svých oblíbených doutníků a ještě než si ho zapálil, vyslovil svoje vážný podezření, který si nechtěl nechat pro sebe.

„Mno, tak mrtev je ten chlap tedy dokonale. Podle mě je to, pane štábní, adept na soudní...“ udělal Cafourek dlouhou, skoro až dramatickou pauzu, jazykem olízl darovaný viržinko a začal si mnout ruce. „Můžu k tomu ještě něco, pane štábní?“ vzal si doktor šéfa pátračky stranou do pokoje.

„Jsem jedno velké ucho, doktore,“ zavěš štábní kapitán Votruba dveře a bylo na něm vidět, že je opravdu zvědavý.

„No, nechci si tady hrát na vševědoucího, ale tenhle oškli-

vej mord mi spíš připadá jako chladná poprava ve spánku. Přepadení v domě, tak jak ho popisuje ta jeho ženská, nevím. Jeden vstřel do krku, další dva přímo do prsou. Ty vstřely jsou zatraceně blízko vedle sebe. Navíc v domě, ve kterém chybí elektřina a v noci je tu všude tma jako v prde-li? Tady to vypadá, pane štabní, že se tu střílelo opravdu z bezprostřední blízkosti," namířil Cafourek ukazovák na Votrubu hrud' a nebylo to víc než deset centimetrů. „Asi takhle," ohnul najednou ukazováček, jako by právě zmáčkl kouhoutek revolveru. „Už podle tý ohořelý noční košile se mi to nezdá. Třeba se mejlím, pane štabní, ale já bych za tu festovnou vdovu, co tamhle na dvoře laškuje s tím fešným prokuristrou, nedal zlámaný viržinko," připálil si doktor Cafourek od šéfa pátračky a vzápětí se silně rozkašlal. „A že ho kouřím hodně nerad," nasadil Cafourek šéfovi četnický pátračky brouka do hlavy a začal pro četníky vyplňovat tiskopis na soudní pitvu.

Technik četnický pátračky, vrchní strážmistr Novotný, nebyl rozhodně žádný nováček a tak nebylo divu, že se hned po příjezdu na místo začal shánět v kuchyni po vystřelenejch nábojnicích. Našel je až po delším hledání pod postelí, na který ležel zastřelený Hampergr. Když je uložil do papírovýho sáčku, byla na něm vidět velká úleva a spokojenost. „Tak tohle jsem hledal, šéfe. A z toho mám radost. Protože když to dobře dopadne, budeme mít z těchhle tří hilzen možná otisky. A pak třeba i pachatele. Jinak je to ráže devět," začal si Novotný připravovat stativ pro fotografování, ale to už přišla do kuchyně plačtivá vdova celá v černém a začala tu šéfovi četnický pátračky znovu překotně vysvětlovat, jak byli v noci přepadeni a okradeni neznámým lupičem, kterej tady i vraždil.

Vdova Hampergrová i v Blatné na četnický stanici zopakovala před četníky z pátračky svoji původní výpověď z Buzic a suverénně trvala na tom, že ji k ránu probudil nejdřív podivnej šramot ve spíži a pak v kuchyni. Hned nato že práskly po sobě tři výstřely. Protože spala vedle v ložnici a moc se bála, přitáhla si na sebe peřinu a ani nedutala. Až po delší době, když uslyšela klapnout domovní dveře, vstala a šla se podívat do kuchyně, kde našla svýho muže na posteli celého zakrváceného. „Až pak jsem se šla podívat do spíže a zjistila jsem, že třetí pytel s moukou, kterej byl vlastně až vzadu, je vytažený do chodby a je zpola vysypanej. V tom byla ta vkladní knížka na sto padesát tisíc, co byla před deseti léty založená v blatenský záložně," spustila opět srdcevrvoucí pláč a nestačila tahat z kabelky suché kapesníky.

Pokud jde o střelbu, tak se bohužel dost lišila od časovejch údajů děvečky Cilky, která spala v komoře hned vedle kuchyně, ale i souseda Bízka, kterej měl okno otevřený do zahrady. Oba nezávisle na sobě shodně tvrdili, že se určitě nestřílelo tak rychle, jak tvrdila Hampergrová, ale že mezi jednotlivými výstřely byly spíš delší intervaly. A nebylo to jen tohle. Když měla Hampergrová šéfovi pátračky vysvětlit svoji zakrvácenou noční košili, ani na chvíli nezaváhala.

„Když jsem tam viděla Pepu ležet tak zkrvavenýho, neovládla jsem se a objala jsem ho. Vždyť to byl, proboha, můj manžel," spustila znovu hysterické pláč, kterej dlouho nebyl k utišení. Zastavil ho teprve jablkovej závin od paní velitelové Maňasové a černý kafe. Štabní kapitán Votruba se pak od ní dozvěděl, že dva dny před tou tragickou nocí se pohyboval kolem Hampergrovic stavení neznámej chlapík, kterej od pohledu vypadal jako cest'ák.

„No, když říkáte, Hampergrová, že se tam objevoval po dva dny, tak jste si ho snad pořádně prohlídla a můžete nám ho popsat?" kul Votruba železo, dokud bylo žhavý, a vdova chvíli váhala s odpovědí. Trvalo jí to dost dlouho, než z ní vůbec vypadla první věta.

„Tak – nebyl moc velkej.“

„Takže nebyl ani malej," skočil do hovoru Hampergrový vrchní strážmistr Hřebejk

„Byl tlustej nebo štíhlej?" ozval se pro změnu šéf pátračky a Hampergrová zavrtěla hlavou.

„Spíš tak akorát. Řekla bych, že byl udělanej," sáhla Hampergrová do kabelky a v ruce se jí objevila stříbrná tabatěrka. Než z ní vyndala cigaretu, nějakou dobu jí to trvalo.

„A co vlasy? Jaký měl vlasy? A jak byl asi tak starej?" pokračoval štabní kapitán Votruba, kterej vycítil, že tady asi nebude něco v pořádku. Hampergrová si konečně zapálila cigaretu a bylo na ní vidět, že tím jen získává čas na rozmyšlenou.

„Vlasy, ty měl spíš tmavý než světlý. Věk bych asi, pánové, neodhadla. Čtyřcet? Ale klidně i víc.“

„Aha!" udělal vrchní strážmistr Hřebejk a loupł okem po šéfovi pátračky, kterej neznatelně kývl hlavou.

„Hm. Tak to my už jsme doma!" zvolal pojednou šéf četnický pátračky a šel do viržinka, který nabídl i vrchnímu strážmistrovi Maňasovi. „Toho chlapa, toho my už moc dobře známe, že jo, Hřebejk? Jmenuje se pan NIKDO!" zvýšil Votruba hlas a očima začal propalovat Hampergrovou, se kterou to ovšem nic neudělalo. Malinko se ušklíbla a ledabyly přehodila nohu přes nohu.

„Pf, už vám nic neřeknu. Jeden vám chce pomoci..." procedila mezi zuby a všem četníkům došlo, že tahle ženská, to bude perná husa na šhubání...

Malá obec Buzice s pár obyvateli, z nichž je přes den většina na poli nebo v nedalekém lihovaru, to není Blatná, kde se případně jeden cest'ák kolem poledního klidně ztratí. Proto tuhle informaci od vdovy Hampergrové nenechali četníci jen tak plavat a vrchní strážmistr Maňas okamžitě sedl na kolo a jel to vše pro sichr do Buzic prověřit. Vrátil se až po poledni a už ve dveřích na něm bylo vidět, že tam jel zbytečně.

„Pane štabní, ta ženská nám kecá a pěkně nás tahá za nos. Prolez jsem v Buzicích všechny chalupy, o nějakým cizím chlapovi, notabene cest'ákovi, nikdo nic neví. Já bych jí dal za katr, však ona si, dūra jedna, vzpomene," měl v této věci hned jasno velitel blatenský četnický stanice, ale štabní kapitán Votruba byl jiného mínění.

„Kdepak, vrchní, tahle ženská nám za katrem jen tak nezměkne. Ta ne. Je zatraceně fikaná. Ta si je moc dobře vědoma toho, že my na ni zatím bohužel nic nemáme. Na tu se musí jinak. Žádný řvaní. Hezky polehoučku ji hladit a nechat ji přitom, že ji vůbec nepodezříváme," vychutnával si Votruba viržinko a otevřel okno do ulice. Do kanceláře začal proudit čerstvý vzduch, který ho zřejmě málem zadusil, protože se slušně rozkašlal. „Hergot, to je síla z toho lihovaru. Zlatej Písek. Chtělo by to tady v okolí víc lesů," zavřel okno a přisedl si k vrchnímu strážmistru Maňasovi. „Skočte, vrchní, vedle a pusťte ji. Ta nám nikam neuteče. Něco mi navíc říká, že se na tu ženskou dostaneme přes ty ukradený prachy. Naznačte jí, že ji budeme ještě potřebovat, tak ať nikam radši nejedzí. Jo a řekněte jí, že tu vkladní knížku v záložně zablokujeme do té doby, než bude případ vyšetřenej," odklepl Votruba popel z viržinka do popelníku, a až po chvíli z něho opět silně popotáhl. „Kdepak, tenhle případ se musí trpělivě vyšlapat, mám pravdu, Hřebejk?" obrátil se šéf pátračky na svýho podřízenýho, kterej mu už chvíli nenápadně naznačoval, že by se konečně vytratil pro to, pro co sem vlastně tak brzo ráno přijel.

„Máte naprostou pravdu, šéfe. Vrchní soudní rada Žlábek by dokonce řek, že takovej případ se musí vysedět na schodech," zvedl se vrchní strážmistr Hřebejk od stolu a ještě než odešel z kanceláře, naznačil Votrubovi, kde bude. Doktor Cafourek, kterej klímal ve vedlejší kanceláři u stolu, neboť byl po noční službě v písecký nemocnici, zachytil Hřebejkův posunek, kterej byl víc než srozumitelnej, a to ho dokonale vybudilo.

„Moment, Hřebejk, jdu s váma. Tam kam jdete, nemůžu chybět. I mně dochází v těle dezinfekce," zvedl se Cafourek

ze židle a začal se doslova hlasitě protahovat. S pomocí opěradla židle udělal dokonce i několik dřepů, při kterých hekal a funěl jak lokomotiva. „To by mohlo tělu stačit. Teď jen doufám, že cestou potkáme nějakou slušnou trafikou, kde budou mít doutníky. Viržinka tedy už nemusím,“ loupal Cafourek okem po Votrubovi a chopil se svého doktorského kufríku. Jakmile vrchní strážmistr Hřebejk a doktor odešli, vrátil se šéf četnický pátračky opět k případu Hampergr.

„Něco vám povím, vrchní, čím víc docházím k názoru, že nakonec on ten Cafourek bude mít pravdu, když mi řek, že on by se nejdřív začal zajímat o toho mladého prokuristu. Kde se tam ten chlap najednou vzal?“ podíval se Votruba z okna a když jeho pohled padnul v dálí na rybník, ťukl se do čela. „Jo, a to se musí taky zjistit. Neříkal jste, vrchní, že Hampergr ten svůj rybník prohrál v kartách? Tak proč by tam ten prokurista Fanfule tedy přijel zrovna kvůli tomu rybníku?“ začal si štabní kapitán Votruba dělat poznámky a vrchní strážmistr Mañas poznamenal, že toho Fanfule by bylo záhodno si vzít co nejdřív na paškál. Když se začali blatenští četníci shánět po prokuristovi Fanfulovi, byli nepříjemně překvapeni. Jeho bytná, Květa Drnková, vdova v nejlepších letech jim z okna oznámila, že pan prokurista doma není.

„No, není doma. Asi jel za lepším,“ zalehla uražená Drnková okno a vytlačila tak z halenky na četníky dvě bílé duchny, který nešly přehlédnout. „Vyrovnal dluh za nájem za tři měsíce a odjel večerním vlakem do Plzně. Kdy se vrátí, těžko říct. Odjel s velkým kufrem, pane Mañas. Malej kufr mu tu zůstal pod postelí,“ odhrnula bytná záclonu, aby vrchní strážmistr Mañas viděl z ulice do pokoje a zapálila si na ten rozhovor cigaretu. „Jo a taky si zaplatil pokoj na kvartál dopředu,“ hlásila Drnková četníkům z okna, aby to slyšela celá ulice,“ ale pak se nápadně ztišila a polohlasem sdělila vrchnímu strážmistru Mañasovi svoje podezření. „Tak bylo mi to divný, že tak najednou. Přitom ráno když odcházel, ani necek. Nechci pomlouvat, pane vrchní, ale s placením si dává dost na čas,“ odmlčela se bytná a když zjistila, že po ulici nikdo nejde, nahnula se z okna a nechtěně tak nabídl oběma četníkům ve svém výstřihu slušnou podívanou. „Nebudete mi věřit, pane Mañas, ale často ho musím i upomínat,“ prozradila bytná na podnájemníka Fanfulu velkou tajnost, ale pak už jí pusa jela jako předtím. „Dneska zaplatil předem. Viděla jsem, že měl v portmonce samý stovky. Říkal, že si vzal u šéfa firmy foršus. Ale podle těch stovek ve šrajtofli bych to viděla tak nejmíň na čtvrt roku dopředu,“ odhadla bytná Drnková dobu nepřítomnosti prokuristy Fanfule v Blatný, a kupodivu moc neprohádala.

Že se vrchní strážmistr Hřebejk s doktorem Cafourkem v lihovaru zdrží, se dalo celkem čekat. Když taky zavelel šéf četnický pátračky k odjezdu z Blatné do Písku, tak ti dva pochopitelně chyběli. Štabní kapitán Votruba chvíli popocházel nervózně po kanceláři a pak rozhodl.

„No nic, stavíme se tam pro ně. Vy se tady, vrchní, zatím podívejte po tom prokuristovi a hlavně ověřte v té firmě ten jeho podivnej foršus. Taky se sežňte nějaký drby kolem Hampergrovy. Taková ženská drby přímo přitahuje. Určitě se najdou takový, který ji budou litovat a budou i takový, co se v tom začnou šťourat a budou v tom hledat mouchy,“ strčil si Votruba do pusy místo viržinka velkej cucavej bonbón a nabídl trojbarevný cucavej špalek i vrchnímu strážmistru Mañasovi. „Takže my jedem. Víc tady dneska stejně neuděláme. Stavíme se pro ty dva, doufám, že budou schopni sami dojít k autu. Hned po ránu se ozvu. A kdyby bylo třeba něco udělat sofort, tak se ozvěte,“ podal si šéf pátračky s vrchním strážmistrem Mañasem ruku a ukázal na jeden kousek štrůdlu na talíři. „Byl moc dobrej. Paní velitelové vyřídíte poděkování. Pokud jde o pitvu, tak si to nemaluju, ale asi nám nic nového neřekne,“ zalovil Votruba v náprsní kapse a položil na stůl dvě viržinka. „Tady zakuřte. Uvidíme, jestli se na těch třech hilznách, co našel technik, najdou nějaký otisky. Ovšem

to bysme byli pak jó fořti. Servus, Mañas. A držte se,“ opustil šéf písecký četnický pátračky služebnu blatenských četníků a v té chvíli netušil, že poslat vrchního strážmistra Hřebejka do místního lihovaru nebyl zase tak špatnej nápad.

Jakmile dosedl rozveselenej vrchní strážmistr Hřebejk do auta četnický pátračky, začaly z něho padat židovský anekdoty, což byla známka toho, že má dost a že ji má, jak s oblibou říkával, jako stehno. Šéf četnický pátračky se pochopitelně sháněl po doktoru Cafourkovi, ale Hřebejk ho hned zarazil.

„Šéfe, doktora nerušte, už prdlajs vydrží. Nevydržel ani slivovicovou vánici. Spí jako kotě na sofa správce, kterej mi svatosvatě slíbil, že pana doktora dopraví do Písku osobně. Ale i já jsem se tam, šéfe, slušně chytil. Vzpomínáte, jak tady tomu zubnímu technikovi vykradli tu jeho laboratoř?“

„Jo. Ale to nám, co vím, tady pořád nějak visí. Nebyla to ta dvojdielná hotová protěza se zlatou korunkou? A tři nebo čtyři masivní zlatý zuby? Pak tam tuším bylo ještě nějaký to pití. A peníze s pokladničkou. Jo a taky sklenice naložené vajec tam byla!“ rozpomínal se šéf četnický pátračky a vrchní strážmistr Hřebejk na to kývl.

„Šéfe, vy ale máte pamatováka! Víím, kdo to udělal. Zdejší známá firma Ota Pelant. Práskla mi ho jeho bejvalá holka, která se s ním čeká, a on se k tomu teď, chlapec, nemá. Jo a co je zajímavý, teď se, šéfe, podržte, byla za ním v lihovaru asi dvakrát Hampergrová. Ta bejvalka s outězkem od Pelanta je totiž přímo z Buzic. Není to pro nás šťastná náhoda a zajímavost?“ odšpuntoval Hřebejk malou placatíci a poslal ji dopředu Votrubovi. „Bacha, je to síla, šéfe. Má osmapadesát,“ čekal Hřebejk, co to s jeho šéfem udělá a nepřestával se přitom pořádně uculovat.

„Brrr. Teda síla to je,“ snažil se Votruba popadnout dech a měl s tím opravdu co dělat. „A hřeje. Co, hřeje, zatraceně krásně pálí, mūra. Jo, tak to je medicína. Ta by snad probudila i mrtvýho,“ vrátil šéf pátračky placatíci Hřebejkovi, kterej si okamžitě přihnul.

„Asi máte pravdu, šéfe. Ovšem nesměl by mít v sobě tři kule, jako Hampergr z Buziček,“ poznamenal suše Hřebejk a krátce nato usnul a spal až do Písku.

Že blatenští četníci nesloží jen tak ruce do klína a nebudou spoléhat jen na píseckou četnickou pátračku se dalo čekat. Vrchní strážmistr Mañas byl starej zkušený četník, kterej měl svůj rajón za ta léta, co tu sloužil, dokonale přechtený. A protože mu nedaly spát ty tři kule v Hampergrově těle, zašel přímo v Blatný na kus řeči za majitelem firmy Železničtví a prodej střelného prachu. To byl malej krámek, kde se dalo koupit málem všechno k hospodaření, a proto nebylo divu, že její majitel měl všechny informace z Blatné a okolí takřikajíc z první ruky. Jakmile se tady vrchní strážmistr Mañas objevil, byl Fantl ve svém živlu.

„Tak co, pane vrchní, už ho máte? Doneslo se mi, že v Buzičkách bylo ran jak o božím těle,“ vyrukoval Fantl na velitele četnický stanice a byl velice zklamanej, když mu vrchní strážmistr Mañas ukázal pouze tři vztyčený prsty na pravý ruce. „Fakt jen tři kule? No vidíte, pane vrchní, jak ty lidi dneska kecají. Kolem poledního se tady stavěla Pekárková z Lomu, tu znáte. A ta mi tady tvrdila, že tam byli tři darebáci a roztrýlili Hampergra na cucky. A prej jim dokonce zastřelili i psa,“ kroutil nevěřičně Fantl hlavou a nakonec pokrčil rameny. „No, co si budem povídat, oba víme své. Někdy i jedna kule stačí. Když se to umí,“ sáhl Fantl pod pult a v ruce se mu objevil svinutej kornout z novin. „Abych nezapomněl, pane vrchní, přišly mi ty malý měděný hřebíčky, jak jste je minule chtěl a nebyly. Stačí jich dvacet deka nebo dáme rovnou půl kila?“ otočil se Fantl s kornoutem k šuplíkům a neomylně otevřel ten, kde byly malé měděné hřebíčky. „Což takhle hilzny, našly se tam při tom mordu nějaký?“ vypadlo z něho nečekaně, a to už vrchní strážmistr Mañas zavěřil.

„Ale jo, našly. Všechny tři. Určitě na nich najdou v Praze

nějaký ty palečky. A to pak bude tomu dotyčným setsakrametsky horko. Poznávací úřad pražského policejního ředitelství se nemejlí. Tam jsou na daktyloskopii opravdu machři,“ začal si Mañas prohlížet zboží vystavené před pultem a vypůjčil si k demonstraci daktyloskopie skleněný cylindr od petrolejové lampy. „Takovej otisk, Fantl, to je pro takovýho darebáka přímo hřebík do rakve. Ten otisk se totiž tím výstřelem, myslím teď tím horkem, na tý hilzně speče a už pak nejde odstranit,“ přehnal vrchní strážmistr Mañas a nemohl si nevšimnout, že to s Fantlem u těch šuplíků pořádně cuklo. „To už pak stačí posypat argenterátem, strčit pod mikroskop a ten převít je náš.“

„Pokud ovšem toho převíta máte v merku a máte ho v tý vaší evidenci,“ ujistil se Fantl a hodil plněj kornout hřebíčků na váhu.

„Jo, pokud ho máme v evidenci. Když už jsem u tý evidence, můžete mi, Fantl, ukázat knihu, kde si vedete kunčofty, co si u vás v poslední době koupili střelné prach? Náboje vy neprodáváte. Nebo jo?“ zvýšil vrchní strážmistr Mañas hlas a s Fantlem to trhlo podruhé.

„No neprodávám. Kule určitě ne. Pravda, občas prodám nějakou tu patronu do brokovnice, ale chlapi si patrony raděj nabíjí doma. Broky prodám, to jo, těch se prodá dost. Ty беру od puškaře Pavliše ze Strakonic nebo si zajedu do Písku k puškaři Hájkovi. Starýho Pavliše určitě znáte. Bydlí na konci Strakonic, když se vyjíždí na Katovice,“ chtěl mít Fantl zprovídání za sebou a byla na něm vidět značná nervozita.

„A že by se u vás někdo poptával po revolveru? Nebo třeba jen po patronách?“ kul vrchní strážmistr Mañas železo, dokud bylo žhavý, a Fantl sklonil hlavu a po chvíli to z něho vypadlo.

„Moh jste to říct, vrchní, na rovinu, o co vám jde,“ shodil Fantl hřebíčky z váhy na pult a teatrálně nastavil před sebe ruce pro řetízky. „Dobře, přiznávám, pane Mañas, pětadvacet devítek jsem tady nedávno vystrachal pro „Kuličku“. Otravoval mě s tím snad tejdén. Ale tvrdil mi, že jde někam zabíjet a že by je potřeboval do řeznický pistole. Vůbec jsem netušil, že ten blbec Žofků půjde zabíjet do Buziček,“ pokřičoval se Fantl a vrchní strážmistr Mañas byl z toho doslova štajf.

„Tak „Kulička“! Hm. Podvodník se skořápkama a známěj pražskej chmaták, co se nám tady usadil. No to bude mít štábní kapitán Votruba z pátračky radost,“ vytáhl vrchní strážmistr Mañas notes a začal si vše pečlivě zaznamenávat. Jakmile Fantl zaslechl zmínku o písecký pátračce, okamžitě zareagoval.

„Moment, pane vrchní, teď už je to všechno jedno, na něco jsem si ještě vzpomněl. Kulička tady byl třikrát. Byl prej taky u Pavliše ve Strakonicích, ale tam nepořídil. Ale byl tady

podruhé s chlapíkem, kterej dělá v lihovaru. Vy ho budete určitě znát, pane Mañas. Je to takovej opilec a rváč,“ sáhl Fantl pod pult a v ruce se mu objevila láhev kmínky a dvě skleničky. „Vy jste mi dal, vrchní. Úplně se mi udělalo šoufl od žaludku,“ nalil Fantl obě skleničky a naznačil vrchnímu strážmistru Maňasovi, aby si nabídl. Mañas chvíli skleničku hypnotizoval, ale pak se jí přece jen chopil.

„Tak povídejte, Fantl, jak to tady bylo?“

„Jak, jak. Ten chlap celou dobu dřepěl támhle pod tím hlohem a popíjel kořalku. Jo, a Kulička na něj vykřikl z krámu: „Kurva, Oto, nech mi tam taky trochu!“ oddechl si Fantl, že to má konečně všechno za sebou, a začal si kapesníkem otírat zpcené čelo.

Jakmile se informace o „Kuličkově“ dostala na četnickou pátračku do Písku, šéf pátračky ani chvíli neváhal, a svolal do své kanceláře vše, co mělo na pátračce ruce a nohy.

„Vážení, za deset minut všichni vyrážíme do Blatný. Zůstávají tu tři četníci čekatelé a můj zástupce,“ podíval se na štábního strážmistra Kubíka, a nabalil si do tašky dvě krabičky viržinek a sáček cucavejch bonbónů. „Kdyby tady bylo něco jó sofort, je s majorem Polákem z okresního oddělení domluvena výpomoc. V Blatný se nám totiž narodil v případě Hampergr, díky vrchnímu Maňasovi, slušnej erfolk.“

„To abych se, šéfe, cestou stavěl pro doktora Cafourka, ne?“ ozval se vrchní strážmistr Hřebejk, ale vzápětí to od šéfa pátračky schytl.

Ještě než došla písecká četnická pátračka do Blatný, seděli na zdejší četnický stanici, každý v jiné kanceláři, Otakar Pelant a Petr Žofka, zvanej Kulička. Když se tady objevil štábní kapitán Votruba s celou pátračkou, oběma došel evidentně humor. Jako první šel k výslechu Kulička. Když zjistil, že tentokrát nejde o skořáčky, pro který byl v podmínce, ale o krabičku nábojů ráže devět milimetrů, viditelně pookřál. Dokonce slušně požádal o cigaretu a teprve když si zapálil, tak spustil.

„Tak o „včeličky“ vám jde. Jo, ty jsem koupil. To nezapírám, pane štábní. Ale nebyly pro mě. Tyhle ruce ještě v ruce nedržely železo,“ zdůraznil a rozhovořil se o tom, jak se ve Strakonicích potkal v hospodě na rynku s chlápkem, kterej mu nabízel sto korun, když mu sežene pár nábojů. „Myslel jsem si, že to bude sranda, ale Blatná není Praha, kde tenhle materiál seženete v každý žižkovský hospodě. Zkoušel jsem to u puškaře Pavliše ve Strakonicích, ale tam jsem nepochodil. Když jsem se s tím obrátil na Pelanta, tak mi to začal rozmlouvat, že to určitě bude něco od Buzic a že to smrdí krchovem.“

„Řek opravdu krchovem?“ neudržel se vrchní strážmistr Hřebejk a Kulička na to kývl.

„Jo, krchovem. Taky mi řek, že měl takovou podivnou nabídku od ženský, která na něm chtěla, aby jí za pět tisíc zbalil starýho. Byla prej namazaná a tak ji poslal do prdele. Pak ho ale vyhledala v práci a chtěla na něm, aby jí aspoň sehnal revolver.“

„A sehnal?“ ozval se pro změnu šéf pátračky a Žofkovi chvilí trvalo, než na to kývl.

„Sehnal. Ale byl nějak pochroumanej a tak ho vez do Katovic nějakému známému ze Zbrojovky, kterej ho dal asi za měsíc do cajku. Ale to bylo už někdy v létě. Vy myslíte, že ten mord v Buzicích...?“ nedomluvil Kulička větu, když do kanceláře vlítl strážmistr Mráz a z jeho vyděšeného pohledu bylo zřejmé, že z něho nevypadne nic dobrého.

„Průser, Pelant nám vzal roha. Vyrázil mříž v okně a vyskočil do zahrady. A z věšáku si vzal s sebou moje bodlo.“

„Nám vzal roha? Nám? Snad vám, strážmistře, vy jste ho měl hlídat,“ pustil se do svého podřízeného vrchní strážmistr Maňas, ale štábní kapitán Votruba ho zarazil.

„Klid, veliteli, ten daleko neuteče. Armín mu určitě nedá šanci,“ zavolal šéf pátračky psůvoda Koukola, kterej se nedávno vrátil ze psovodského kursu z Pyšel a Blatná a její nejbližší okolí mělo v tu chvíli o zábavu postaráno.

Známej blatenskej rváč a výtržník, Ota Pelant, četníky slušně prohnal, to je svatosvatá pravda. Taky mu služební pes Armín nic nedaroval. Jakmile ho vyčuchal v cihelně ve Škvořeticích, kde se Pelant schoval v jedný dřevěný boudě, nedal si říct a přes všechny povely svého pána ochutnal jeho ruku s bodlem, se kterým na něho Pelant z boudy vyrukoval. Naštěstí pro něho to kousnutí spravilo ve strakonické nemocnici pár stehů a po obědě už opět seděl Ota Pelant v kanceláři s četníky v Blatné. Samozřejmě tentokrát už s řetízky na ruku, který si vykoledoval za útěk ze služebny. Zkušenější četnický pátračky, štábní kapitán Votruba, nedal na sobě nijak znát, že ho ten Pelantův útěk pěkně dohřál. Dokonce mu nabídl z Hřebejkových cigaret jednu egyptku, což se vrchnímu strážmistru ani trochu nelíbilo.

„Tak nevím, nevím, Pelant, ale za ten kalup ze služebny tě vrchní soudní rada Žlábek asi nebude mít rád. Ten je na tyhle útky sakra hajsavěj,“ zapálil si štábní kapitán Votruba viržinko a čekal, co to s Pelantem udělá. „Je tady to podezření z vraždy...“ nakousl Votruba větu a významně loupal okem po Hřebejkovi.

„A nejen to. K tomu si, Oto, připočti vloupačku k tomu zubaři. Víš, o čem je teď řeč?“ přisadil si vzápětí Hřebejk a Pelant vztekle vyskočil ze židle.

„Tak vraždu! Vraždu. A ukřižování Krista byste mi přišit nechtěli? Zubaře беру. Tam jsem se pěkně vykravil. Ale s Buzičkama jste vedle,“ začala se mu třást ruka, a to byl začátek.

„Tak moc vedle, Oto, to zase nejsme. Víme toho víc, než si myslíš. Promluvil chlap v Katovicích a nebyl sám. Pro koho byla ta bouchačka, cos ji nechal dát v Katovicích do opravy?“

„Byla pro Hampergrovou?“ předešel Hřebejka šéf četnický pátračky a Pelant svěřil hlavu a složil se.

„Byla. Jenže tou se tam, pánové, těžko střílelo. Tu bouchačku mám totiž doma. Je to kolt, osmička, stará dobrá lefoška. I opravená má jednu velkou chybu. Nemoh jsem do ní sehnat náboje. Nedělají se.“

„Ale věděls, Oto, na co tu zbraň Hampergrová shání?“

„No věděl. Ale to jsem netušil, že to ta káča fakt udělá. Já jsem jí poslal do prdele.“

„Jak ses, Oto, vůbec k ní dostal?“ pokračoval Votruba s tykáním a Pelant se jen ušklíbl.

„Blbě. Na tancovačce ve Škvořeticích. Měl jsem u sebe to zlato od toho zubaře a nabídl jsem jí ho. Měl jsem dost upito a tak jsem se jí pochlubil, odkud je. K žádný muchlovačce stejně nedošlo, protože měla krámy.“

„A už na tý zábavě padla zmínka o tom, že se chce zbavit svého mužského?“ ozval se pro změnu vrchní strážmistr Maňas a Pelant mu na to kývl.

„Mluvil o nějakým prokuristovi, kterej jí údajně slíbil, že to zařídí. Akorát z ní vytahal prachy. Možná ji pak i vydíral, nevím. Ale určitě tam byly nějaký techtle mechtle,“ naznačil Pelant rukama soulož. „Tak i v tom jejím věku by ještě pořád stála za hřích, ale do postele mi připadala na venkovskou babu moc fajnová,“ řekl si Pelant tentokrát už Hřebejkovi o cigaretu, ale nebylo to zadarmo.

„No, to, žes ji, Oto, nepřelí, to je tvoje chyba. Nás ale teď nejvíc zajímá ta bouchačka, kterou nakonec od tebe Hampergrová přece jen dostala. Má pravdu?“ držel Hřebejk cigaretu v ruce tak dlouho, až mu Pelant odpověděl.

„Máte, pane vrchní. Potřeboval jsem prašule. Hampergrovy jsem prodal devítku, kterou jsem našel v jednom bytě tady v Blatný.“

„Neříkej, Oto, žes vykrad taky toho pražského advokáta Anděla?“ vyskočil pro změnu ze židle Hřebejk a snažil se to po kancláři rozchodit.

„Jo, toho pana doktora, toho jsem taky udělal. Byl to ale tip Hampergrovy. Viděla, že doktor chodí u nich střilet do pís-kovny. Těch bouchaček jsem si moh u něj vzít klidně víc. Měl je ve skříní naházený v kufříku. Bylo jich tam asi devět. Možná i víc. Ale nikoho jsem s tou bouchačkou nezabil,“ dušoval se Pelant a v té chvíli neměl samozřejmě pravdu. Tím, že sehnal Hampergrovy zbraň a věděl...

Zadržení a usvědčení vražedkyně Hampergrovy už pak bylo pro píseckou četnickou pátračku jen otázkou pár hodin. Pocho-pitelně, že vše zapírala a kličkovala v odpovědích jako zajíc. Přesto nakonec shořela jak papír u vrchního soudního rady Žlábka, kterej ji vzal do vazby. Musela ho ale hrubě naštvat, protože ještě ten den večer volal šéfovi pátračky domů do bytu.

„Tak jsem je oba zavřel, štábní, ale tohle vám musím říct, protože bych asi jen tak neusnul. Chci vám jen říct, že s tou Hampergrovou si ještě užijem. Je to chladnokrevná, bezcitná, zlá mrcha. Tohle byla dlouhodobě připravovaná úkladná vraž-da. Důkazů pro provaz je tam habaděj,“ odmlčel se Žlábek, kte-rej to zřejmě nemohl jen tak vydechat. „Znáte mě, Votrubo, už nějaký pátek, ale to co mi tam předvedla ona, to se mi za ty léta nestalo ani u toho nejhoršího vrahouna, a že jsem jich už pár poslal do oprátky. Já fakt nejsem žádný puritán a už vůbec ne netykavka, ale majestát soudu, ten jen tak urážet nenechám,“ rozkašlal se Žlábek dusivým kuřáckým kašlem a chvíli trvalo, než se Votrubovi opět ozval. „Chci, abyste to věděl, štábní, že když jsem skončil a nechal jsem ji odvést, řek jsem jí něco, co bych ženě nikdy neřek,“ vychutnal si vrchní soudní rada moment překvapení a pak to z něho vypadlo. „Poslal jsem tu krávu, Votrubo, do prdele. A představte si, Votrubo, že se mi nejen ulevilo, ale vůbec jsem si nepřipadal jako hulvát.“

„A ta dáma, pane vrchní rado?“

„Proboha, jaká dáma, Votrubo? Ta ženská kontrovala slo-vem, který opravdu nerad opakuji. Takže asi tušíte, jakým údem mě ta mrcha prohnána nazvala...“ rozchechtal se vrchní soudní rada Žlábek a šéfovi pátračky došlo, že teprve teď se bude starému pánovi dobře usínat.

